Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1590 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 6 iunie 1954

Drum bun, tinere absolvent!

IȚI AMINTEȘTI cînd ai intrat în școală.. Erai sfios. Ai privit în jur și ai întîlnit fețele zîmbitoare ale celor ce mai tîrziu ți-au devenit îndrumători în cunoașterea tainelor meseriei pe care ți-ai ales-o.

Anii au trecut și grijile ca și bucuriile școlărești, au rămas în urmă.

Astăzi trăiești clipe pe care nu le vei uita poate niciodată. Ești acum muncitor calificat. Revezi ziua cînd ai strunjit prima piesă, cînd ai trecut primul examen, sau ai plecat în excursie cu colegii de clasă. De școală te leagă multe amintiri...

In jur s-au adunat viitorii tăi tovarăși de muncă să-ți ureze „bun venit". Citești pe chipul lor dorința de a te vedea la lucru, măsurîndu-ți puterile.

Alături de muncitorii vîrstnici te privesc cu încredere și dragoste cei care au devenit cu un an înaintea ta, muncitori calificați. Ei așteaptă cu nerăbdare să-ți arate succesele obținute în urma aplicării bogatei experiențe a oamenilor sovietici și a fruntașilor noștri în întrecerea socialistă, să-ți spună cu entuziasm că numeroși inovatori ai uzinei, sînt tineri absolvenți ai școlilor profesionale.

Tovarășii tăi de muncă te vor asigura că anii nu vor șterge din mintea lor, chipul maistrului sau al educatorului care le-a îndrumat pașii, iar școala se va putea mîndri cu ei.

Poate că vei scrie în caietul tău de însemnări personale, data cînd ai intrat în marea familie a muncitorilor, părăsind școala, care ți-a dat primele noțiuni ale meseriei. Acum trebuie să-ți cristalizezi cunoștințele, să le îmbogățești. Te așteaptă firește și greutăți. In manualele pe care le-ai studiat n-au figurat „rețete" asupra felului în care trebuiesc înlăturate greutățile de început.

Să-ți iubești meseria, înseamnă s-o aprofundezi, să nu precupețești nici un efort pentru înlăturarea greutăților pe care le vei întîmpina, pentru sporirea succeselor uzinei în care vei lucra.

„Munca trebuie nu numai să-ți fie dragă — spunea M. I. Calinin — dar trebuie s-o și îndeplinești cinstit, ținînd minte întotdeauna că dacă un om trăiește și se hrănește fără să muncească, înseamnă că el trăiește din munca altuia".

In uzina în care vei lucra ești așteptat nu așa cum au fost „așteptați" părinții tăi cu ani în urmă. Mașinile noi, moderne ușurează munca. Strungul așteaptă să-ți încerci îndemînarea, iar în bibliotecă nenumărate volume te îmbie să sorbi cu nesaț învățămintele cuprinse în filele lor.

Mulți dintre muncitorii uzinei tale au simțit jugul exploatării și au luptat pentru scuturarea lui. Să consideri ca o îndatorire sfîntă a ta, cunoașterea celor mai bune tradiții ale uzinei cît și ducerea lor mai departe. Ia exemplu de la comuniștii din uzină, care au luptat cu abnegație în ilegalitate, care n-au dat înapoi în fața greutăților, și care acum sînt în fruntea luptei duse pentru a da poporului produse mai multe și mai bune.

Sarcina ta de seamă este de a contribui la creșterea producției și productivității muncii, la reducerea prețului de cost al produselor.

Trebuie să-ți faci datoria în mod conștiincios. Să te mustre puternic conștiința cînd din mîinile tale va pleca o piesă cu defect. Și într-adevăr vei reuși să muncești așa cum trebuie, dacă vei învăța în continuu, dacă vei merge în pas cu tehnica noastră nouă, devenind specialist în meseria ta.

Invață din cărți, de la maiștri și tehnicieni, de la muncitorii vîrstnici cu mai multă experiență, învață cu orice prilej. Sădește-ți în suflet dorința aprinsă de a nu te mulțumi numai cu succesele pe care le-ai realizat astăzi. Impărtășește deschis, ca un om nou, tovarășilor din jur „secretul" succeselor tale.

Marele scriitor Maxim Gorki, spunea, că nici o altă forță nu face pe om mai mare și înțelept așa cum îl face forța muncii colective libere. Forța stă în colectiv și tu va trebui să muncești în așa fel încît să cîștigi încrederea lui.

Dacă nu-ți vei realiza norma, dacă vei rebuta piese și nu vei respecta disciplina nouă, socialistă a muncii, aceasta va dovedi că nu ții la onoarea ta de muncitor, că nu ții la colectivul din care faci parte.

Ești utemist! Gîndește-te în orice clipă că i-ai încredințat pe tovarășii care au votat pentru primirea ta în organizație că vei fi demn de încrederea lor. Trebuie să-ți respecți angajamentul pe care atunci ți l-ai luat.

Gîndește-te tinere care năzuiești să intri în marea familie a utemiștilor, că succesele tale vor fi apreciate după felul cum ai muncit.

Partidul și guvernul nostru îți creează tinere absolvent mereu noi condiții ca să te dezvolți. Acum ai pășit pe un drum nou. De multe ori îți vei reaminti de școală, de prieteniile care au fost închegate și poate că atunci cînd vei deveni inovator sau fruntaș în întrecerea socialistă, elevi ai școlilor profesionale te vor invita să le vorbești despre experiența muncii tale.

Ai în fața ta o cale largă de străbătut.

Drum bun, tinere absolvent al școlii profesionale, pășește cu curaj pe această cale!

Pentru aprovizionarea Capitalei

Aproape de înserat, forfota se mai domolii și freamătul surd de glasuri ce răsunase toată după amiaza pe sălile largi ale Școlii profesionale nr. 6 metal din București se stingea încet în șoapte. Totul era de acum pregătit, organizat, gata. Vor pleca mîine dis de dimineață cu mașinile la G.A.S. Domnești. Acesta era evenimentul ce umpluse de zarvă și forfotă întreaga școală.

Cei mai buni utemiști, fruntașii școlii au cerut să plece la țară pentru a da o mînă de ajutor tovărășesc la strînsul recoltei îmbelșugate de legume și zarzavaturi. Era vorba aici de aprovizionarea marelui oraș unde învață și ei. Conduși de directorul Petre Scopi[illegible]de, elevii s-au împărțit în brigăzi și au ales responsabili dintre cei mai destoinici. Nici n-au apucat să plece că au și început să curgă chemările la întrecere. Comitetul UTM a instituit un „Drapel Roșu" ce va fi dat după fiecare zi de muncă brigăzii cu cele mai frumoase realizări.

— Ei, ce zici, ne ia?...

— De... eu știu? Uite, „brigada strungarilor" are ca responsabil pe Caragea Constantin din anul II și tu îl știi cum este el la întrecere. In brigadă sînt Buzoianu Florete, Aguța... Tot unul și unul.

— Dar ce zici de „a întîia"? Cu matrițerii aceea nu-i glumă. Și au și pe maistrul Bangu în brigadă. Ghizdăreanu, responsabilul, l-a chemat la întrecere pe Dragomir de la a doua. Știi sînt prieteni buni, așa că întrecerea va fi aprigă.

— Da, va fi aprigă...

Elevii ce discutau astfel la ușa dormitorului o zbughiră înăuntru la vederea ofițerului de serviciu. Il știau cît este de sever în ce privește respectarea programului.

Elevii adormiseră de mult. Doar lîngă fereastră unul mărunțel se frămînta în patul său. Intr-un tîrziu, se ridică și-și rezemă capul de prichiciul ferestrei privind afară în noaptea caldă, liniștită.

— Nu dormi?

Tresări și se întoarse. Lîngă el stătea prietenul său Ion Chiriacescu din același an.

— Mă gîndeam... știi la ziua de mîine. Eu sînt de la țară și vezi așa mă cuprinde cîte odată un dor de pămînt întins, să-l văd acoperit de rod bogat, să aspir aerul acela proaspăt de cîmp... Dar tu de ce nu dormi? Te gîndești la mîine?

— Da, la mîine... Eu sînt orășean de aici și... nu știu cum se lucrează acolo, la cules. Mă tem să nu mă fac de rușine, să rămînă în urmă brigada noastră.

— Știi ce? Vei sta lîngă mine. Vom lucra amîndoi și după o zi ai să devii... inginer agronom.

Ne-am înțeles?

— Iți mulțumesc... Mă frămîntam atît. Desigur, ne-am înțeles...

OAMENI DE FRUNTE

Brigada utemistă de la cuptorul nr. 4 al oțelăriei Siemens-Martin — combinatul metalurgic Reșița, a reușit în ultima vreme, sub conducerea prim-topitorului Bartl Francisc, să-și mențină cu cinste titlul de brigadă fruntașă.

Ajunul bilanțului

Pentru a putea face față cu succes sarcinilor ce le vor reveni în producție, elevii Școlii medii tehnice de cooperație din Vaslui caută zi de zi, sub îndrumarea atentă a profesorilor școlii, să-și însușească cît mai multe cunoștințe teoretice pentru ca atunci cînd le vor îmbina cu cele practice rezultatul să fie: un înalt nivel profesional.

Munca de învățătură a stat tot timpul ca o sarcină importantă în fața corpului didactic și a comitetului organizației de bază U.T.M. din școală. Printre alte măsuri luate cu scopul de a ridica nivelul de cunoștințe al elevilor au organizat o consfătuire cu elevii fruntași la învățătură și tovarăși profesori ai școlii, în care s-au analizat metodele cele mai bune pentru însușirea materialului predat la ore.

La completarea acestor metode au fost de un neprecupețit ajutor sfaturile tovarășilor profesori privind felul în care trebuie să se învețe la diferite materii.

Tot în această consfătuire elevii fruntași din școală au hotărît ca fiecare să-și ajute colegii rămași în urmă la învățătură.

Și iată că rezultatele nu au întîrziat să se arate.

Intr-un colț al clasei, două eleve mărunțele sînt aplecate asupra unui caiet. Problema de la matematici le dă cam mult de lucru. Eleva Trandafirescu Elena își ajută colega de bancă pe Ciopată Maria, care a rămas în urmă la învățătură. Explicațiile ei sînt clare, pline de înțeles așa că tovarășa Ciopată se descurcă din ce în ce mai ușor.

După consfătuirea cu fruntașii la învățătură Dragomir Bujor și-a pus în gînd să-l ajute pe Chelaru, să-l facă să se pregătească mai temeinic pentru a termina anul fără nici o restanță.

Și Dragomir și-a ținut cuvîntul. Luptînd cu firea jucăușă a lui Chelaru, a reușit să-l mai „pună pe roate" și astfel acesta să aibă o situație bună la învățătură.

Situații asemănătoare găsești și la celelalte clase. Sînt dese cazurile de elevi care au devenit fruntași datorită ajutorului dat de colegii lor. Exemplul cel mai frumos îl găsești în eleva Mitrea Rodica din anul III care a fost ajutată de tovarășa Ivaz Ștefania și acum se află printre elevii de frunte ai clasei respective.

In școala de cooperație din Vaslui se găsesc însă și elevi ca Vintilă Cicerone, Cehan Ana, Mocanu Elisabeta, care nu vor să se încadreze în efortul pe care-l face întregul colectiv pentru un învățămînt de calitate. Deși tovarășa Sărăleanu Ortansa s-a străduit să o ajute pe tovarășa Mocanu Elisabeta, aceasta din urmă însă a desconsiderat ajutorul colegei sale astfel că astăzi se găsește într-o situație destul de grea cu învățătura.

★

Soneria școlii a anunțat o nouă pauză între orele de meditație.

Rînd pe rînd, au început să se ivească din clase elevi și eleve care de care mai bucuroși, mulțumiți poate de rezultatele obținute.

Dar ce s-a întîmplat...?

In jurul gazetei de perete s-au adunat o sumedenie de elevi. Din discuțiile aprinse pe care le purtau am înțeles repede că este vorba despre un articol interesant. Intr-adevăr noul număr al gazetei de perete publica o poezie a tovarășului Fordea Ion adresată colegilor din anul II B care rămăseseră în urmă la învățătură și disciplină.

Cele publicate i-au pus pe gînduri pe cei din anul II B așa că ei au analizat cauzele proastei situații și au luat măsurile necesare pentru îndreptare. Dar nu mult a ținut ambiția de a se îndrepta, pentru că numai la cîteva zile Cehan Ana, Criu Maria și Vintilă Cicerone au și spart ghiața cu insuficienții.

In ajutorul elevilor care au o situație proastă la învățătură a venit organizația U.T.M. din școală. Inainte de examenele de sfîrșit de an precum și în perioada desfășurării lor organizația U.T.M. antrenează pe toți elevii să-și înzecească forțele pentru a putea obține rezultate cît mai bune la examene, pentru ca școala să aibă un procent cît mai ridicat de promovați.

Corespondent
GHEORGHE DOROBAȚ

Cu un cîntec, drumul pare mai scurt

BACAU (de la corespondentul nostru). — „Transmitem radio-jurnal"... Mulți călători ridică surprinși capetele și nu se dumiresc pînă nu află difuzorul instalat deasupra ușii vagonului. Surpriza trece însă repede și cetățenii care călătoresc pe distanța Bacău-Piatra Neamț sînt nespus de bucuroși că pot să-și petreacă atît de plăcut timpul în tren, ascultînd muzică sau știri interesante. Această bucurie ei o datorează ceferiștilor de la stația Bacău care au radioficat acest tren. Un ceferist îngrijește de bunul mers al instalației de radioficare.

Deseori muncitorii de la fabrica textilă Buhuși sau de la combinatul forestier „1 iunie"-Roznov, care călătoresc zilnic cu acest tren, aud la difuzoare vești despre succesele obținute de ei în muncă.

In dorința de a asigura condiții cît mai bune și mai plăcute de călătorie celor ce muncesc, ceferiștii au făcut tovarășilor lor un frumos dar.

Culori vii

Industria de coloranți din țara noastră a cunoscut în ultimul timp o largă dezvoltare. In prezent se produc în țară peste 60 de mărci de coloranți.

In vederea creșterii producției și a îmbunătățirii calității coloranților folosiți în industria textilă și a pielăriei, conducerile fabricilor de coloranți, sprijinite de specialiștii Institutului de cercetări chimice, au luat anul acesta o serie de măsuri tehnico-organizatorice importante.

In acest scop, încă de la începutul anului, la fabricile „Spic" din Capitală și „Colorom" din Codlea s-au început lucrări pentru perfecționarea proceselor tehnologice. La fabrica „Spic", de pildă, a fost reamenajată o instalație specială cu ajutorul căreia se realizează mai economic benzidina, un produs intermediar folosit la fabricarea coloranților. Noua instalație determină un randament sporit și asigură o puritate mare a produsului. O asemenea instalație este în curs de montare și la fabrica „Colorom". La aceleași fabrici vor fi date în producție noi instalații de fabricare a altor produși intermediari.

In laboratorul fabricilor se lucrează acum la elaborarea proceselor tehnologice de fabricație a unor noi coloranți printre care: maro-roșcat de sulf, verde de sulf, negru special pentru piele și a unor coloranți direcți, rezistenți la acțiunea luminii ca: maro, albastru etc. care anul acesta vor fi introduși în producție.

Pentru o urmărire sistematică a îmbunătățirii calității și pentru stabilirea modului de folosire a coloranților în industria ușoară, în Capitală a fost înființat un laborator central coloristic care deservește întregul sector.

Scrisori de la prieteni

Poșta aduce zilnic numeroase scrisori ale oamenilor muncii din diferite țări, cu care oamenii muncii din patria noastră au statornicit legături de prietenie frățească.

De curînd, colectivul Combinatului forestier „Bernat Andrei" din Vatra Dornei a primit o scrisoare străbătută de calde simțăminte de dragoste, din partea colectivului fabricii „Fanerprodukt" din Moscova.

„Dorința poporului vostru de a construi o viață nouă este măreață și vă face cinste — glăsuiește scrisoarea. In această mare operă popoarele țării noastre vă acordă tot sprijinul pentru că scopul și năzuințele noastre sînt aceleași".

Institutorul francez Romain Baz, care a vizitat Republica Populară Romînă, a adresat unui învățător din țara noastră o scrisoare în care arată între altele.

„Urmăresc și azi cu aceeași deosebită atenție eforturile pe care le depuneți în construirea socialismului, succesele pe care le obțineți. Eu am împărtășit aci numeroșilor cunoscuți cele văzute în țara voastră și învățămintele pe care le-am tras în timpul petrecut în R.P.R.

In ceea ce privește situația din Franța, scrie Romain Baz, trebuie să știți că lupta împotriva renașterii militarismului german, împotriva „comunității defensive europene", pentru restabilirea păcii în Indochina, constituie elementul principal al luptei noastre pentru democrație și pace".

Răspunzînd unui corespondent al său din R.P.R., feroviarul englez B. Fletcher, din Birmingham scrie între altele:

„Cum am putea uita zilele petrecute în Romînia, primirea caldă, fermecătoare pe care ne-ați făcut-o, discuțiile despre viața voastră liberă, frumusețile țării voastre, țărmul Mării Negre, Sinaia, sau vesela voastră Capitală? Sîntem bucuroși cînd auzim despre succesele voastre în producție, despre dezvoltarea continuă a economiei voastre naționale".

(Agerpres)

UNDEVA PE TÎRNAVA

TINERI INGRIJITORI DE ANIMALE!

In vederea sporirii productivității animalelor, folosiți cu pricepere și chibzuință pășunile, aplicînd în munca voastră metodele înaintate ale zootehniei!

Aici, unde apele Tîrnavei ajung aproape de ale Mureșului, mai sus cu un sat de locul unde se unesc, se ridică pe malul stîng, o clădire înaltă, pe coama unei ridicături, căreia obrejenii îi spuneau castel. Pentru cei care nu s-au obișnuit, să-i spună sediul gospodăriei colective, el a rămas și acum „castel", așa cum i se spunea pe vremea cînd baronul stăpînea, de acolo de sus, toate împrejurimile, cît putea cuprinde cu ochii. In jurul „castelului" sînt presărate casele satului Obreja. Și de multă vreme oamenii nu mai vin aici să primească [illegible] vătafului ci să asculte îndrumările brigadierului gospodăriei colective, ori se adună seara la sfat. Sarcău Simion și Cleja Ion nu pot veni în fiecare seară aci. Ei calcă rar prin sat. Insă de acolo, de pe dealul de lîngă Sebaș, din împrejurimile stînei, ei văd bine „castelul" și chiar oamenii care merg prin curtea lui.

— Vezi baci-Simioane, cînd mă uit la „castelul" nostru parcă mă ia așa cu dor. Și de-aș avea și eu aripi ca păsările drept acolo m-aș opri — spune cîteodată tînărul cioban Cleja.

— Ei, ți-o fi ție dor, nu zic ba — răspunde baci Simion, da mai rabdă și tu. Ori ți s-a urît cu oile?

— Cum vorbești și matale, baci-Simioane! Cum să mi se urască? Doar amîndoi le-am făcut așa grase cum nu mai sînt altele pe aicea!

Vorbele pe care le spune Sarcău Simion nu sînt vorbe goale. Pentru oile gospodăriei, baciul Simion își dă toată silința, tot ce știe, tot ce a învățat într-o viață întreagă.

Cele 200 de oi sînt acum sus, pe coama dealului. Baciul Simion se plimbă printre ele cu ochii ațintiți în iarbă.

— Ioane — strigă el spre Cleja — de mîine trecem cu oile pe parcela a doua. Asta trebuie lăsată să se hodinească!

El știe că pășunea nu trebuie tăvălită toată odată ci numai așa, pe parcele — adică oile să pască un timp numai într-un loc, pînă ce locul sărăcește puțin de iarbă, pe urmă să fie duse în altă parte. Atunci cînd și acolo iarba nu mai este bună, pășunatul se trece în altă parte. Baciul Simion a împărțit dealul în trei parcele. Cînd oile au terminat și ultima parcelă, iarba e crescută la loc în prima și așa, folosindu-se prin rotație cele trei parcele, oile au întotdeauna iarbă proaspătă, iar laptele e de calitate tot mai bună.

Sarcău Simion mai știe că pășunea trebuie din cînd în cînd curățită de murdărie și de buruieni. Cînd crede el că trebuie făcut lucrul ăsta, cere imediat ajutorul colectiviștilor din sat, care vin uneori și nechemați.

Așa au reușit cei doi ciobani colectiviști să dea gospodăriei de fiecare oaie cîte 16 kg. de brînză pe an.

★

Intr-o altă pășune de pe malul Tîrnavei pasc vitele colectiviștilor din Obreja. La fel și pășunea aceasta este împărțită pe parcele iar rezultatele sînt tot atît de bune. Cele 12 vaci cu lapte ale gospodăriei dau fiecare cîte 8—15 kg. de lapte pe zi. Și dacă are cine se mîndri cu aceasta, apoi cine altul dacă nu Cinezan Vasile ar putea s-o facă?

De la 11 ani el a umblat din stăpîn în stăpîn, pînă ce a ajuns acum să stăpînească bucuriile vieții. De stăpîni și de mizerie l-a scăpat gospodăria colectivă.

Cînd a fost întrebat dacă vrea să fie îngrijitor la vite, Cinezan a stat pe gînduri.

— Să fiu iar văcar, așa cum am fost o viață întreagă?

Abia mai tîrziu a înțeles că astăzi nu-și mai bate nimeni joc de cei care îngrijesc vitele, că ei sînt cinstiți așa cum se cuvine, după munca pe care o depun. Și dacă e vorba de muncă, atunci cum să nu muncească Cinezan, cînd știe că pentru el muncește! Și apoi care altul știe să îngrijească vitele mai bine decît el?

Vitele pe care le are acum gospodăria nu sînt de mult cumpărate. Cînd au fost luate — sînt două luni de atunci — ele erau slabe și murdare.

Ca rasă însă, erau bune. Cinezan curățise grajdul în fiecare colțișor. Se pregătise să-și întîmpine vitele noi aduse. Cînd le-a văzut însă, l-a cuprins un fel de tristețe.

— Cine știe ce nepriceput o fi umblat cu ele!

Trebuie mai întîi să le spălăm, să le curățim bine de tot — i-a spus el ajutorului. Că vitele-s ca și omul. Poți să le dai de mîncare toată ziua, dacă-s murdare, tot degeaba. Nu se prinde nimic de ele.

Și s-a apucat să le spele, să le țesale, să le pieptene cozile, pînă ce părul lor înegrit de murdărie s-a făcut galben, strălucitor.

Pe urmă s-a apucat să le dea mîncare așa cum știa el. Prepara cu grijă fînul și-l dădea vitelor după un orar stabilit. Toată ziua stătea în grajd. Dacă mai rămînea ceva de făcut, dacă nu era destul de curat grajdul, nu-i venea să plece seara acasă.

Timpul scurs de atunci i se pare lui Cinezan lung, nesfîrșit.

— Cînd s-au îngrășat așa boii? — se miră el cîteodată. Parcă nici nu mai sînt tot ăia. Și știe el de ce i-a pregătit așa. Astăzi a venit Meteș Ion, utemistul responsabil cu atelajele și l-a întrebat:

— Ei Vasile, cum stăm cu boii, sînt în stare să tragă prășitoarea?

— Trag și un plug cu patru brazde măi Ioane, vino de-i vezi!

In grajd stau la rînd, cu capurile în ieslea plină. Sînt mari, încît nici nu-ți vine să crezi că sînt boi.

— Is cît elefanții, măi Vasile — glumește Meteș. Sînt toți de aceeași culoare. La fel de strălucitori, la fel de voinici și Mojar și Vidan și Cimaș și Iamor, toți.

De mîine pornim la prășitul cartofilor. Să știi că ți-i obosim un pic — spune Meteș. — Prășim și-n lung și-n lat...

— Nu-i nimic, am eu grijă să-i fac la loc!...

M. CARANFIL
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Hunedoara

Însemnări — Stau și tot stau în ședințe

La timpul său Maiakovski a închinat un poem usturător la adresa acelora care nu ies bine dintr-o ședință și intră într-alta ca pe urmă să-și aducă aminte că mai aveau o ședință la aceeași oră într-un alt loc, tot atît de importantă, ba poate și mai și. Și dacă i-ai lua pe scară erarhică fiecare din acești activiști ți-ar putea ține o altă ședință în care să-ți vorbească despre importanța ședințelor pe care le-au avut și a temelor discutate.

Și ședințe sînt mai multe chiar decît ne trebuie. Și bineînțeles că acolo unde este o ședință se găsesc și oameni, fiindcă pînă acum din păcate nu s-a descoperit metoda ținerii ședințelor fără participarea oamenilor. Și nu vin odată unii, pe urmă alții... să se schimbe și ei. Nu, nu. Sînt aceiași oameni care participă la aceleași ședințe, fixate la aceleași date cu ore bine precizate dinainte. Și oamenii aceștia sînt unii dintre activiștii organizației noastre de tineret.

— Dar cu munca de teren ce fac? va întreba cititorul.

Doar e un lucru cunoscut și arhicunoscut că majoritatea timpului activistul trebuie să și-l petreacă în organizația de bază în mijlocul tineretului!

— Asta așa și este. Dar se mai găsesc unii activiști care inversează regulile bine stabilite de practică.

Iată-l de pildă pe tovarășul Ioana Ion primul secretar al comitetului raional U.T.M. „1 Mai" din Capitală. In loc să-și ducă activitatea în primul rînd în organizațiile de bază, în mijlocul tineretului, el și-o „duce" la sediul raional. La sediul raional este un fel de a spune, fiindcă omul mai merge și în diferite alte locuri să conducă ședințe, sau numai să participe la ședințe, sau pur și simplu să pregătească ședințe.

Și de lipsă de ședințe, nu se poate plînge tovarășul Ioana. Iată: de două ori pe lună ședință de birou (cu șefii de secție) în care se analizează planul de muncă; două ședințe ordinare de birou (tot într-o lună) în care se iau în discuție diferite probleme generale ale muncii (și bineînțeles că aceste ședințe trebuiesc pregătite din timp, minuțios și cu multă grijă). Mai e pe urmă o plenară lunară a comitetului raional care și ea trebuie pregătită printr-o altă ședință de birou; și mai sînt și cele două ședințe de birou săptămînale una de o jumătate de zi și una de o zi întreagă, în care se confirmă noi utemiști și se înmînează carnete. Mai urmează apoi alte trei ședințe săptămînale cu aparatul (trei în cazul cînd nu mai vin comunicări urgente de la comitetul orășenesc U.T.M. București. Și cum acestea vin aproape în fiecare zi...).

Dar lucrurile nu se opresc aici. Mai sînt și cadrele din organizațiile de bază care trebuiesc ținute în mînă, instruite. Și iată din nou alte ședințe. Odată pe lună ședință cu secretarii, o altă ședință cu adjuncții cu problemele organizatorice, alta cu adjuncții cu învățămîntul politic, însfîrșit vreo 7 ședințe de acest soi. Mai urmează apoi, ședințe cu primii secretari raionali U.T.M. la comitetul orășensc, sau comitetul regional U.T.M. București. Tot aici se țin ședințe și cu șefii de secții de la comitetele raionale.

Dacă în sfîrșit s-ar părea că pentru unii membri ai biroului comitetului raional s-a terminat cu ședințele, pentru primul secretar ele continuă, pe la sfatul popular; pe la alte diferite organizații sportive, culturale etc., etc. Și mai vin pe urmă ședințele organizațiilor de masă din care fac parte și activiștii comitetului raional, ședințe de U.T.M., sindicat, colectiv sportiv etc. Mai sînt ședințe de... dar cîte nu mai sînt.

Și cînd te gîndești că la aceste ședințe trebuiesc semnate hîrtii făcute referate, redactate hotărîri, întocmite procese verbale și în plus semnături după semnături și ștampile după ștampile. Și hîrtii...!

Și la toate aceste ședințe primul secretar raional U.T.M. trebuie să participe pentru a-și spune părerea, pentru a da o îndrumare, sau numai pentru a ridica „prestigiul" ședinței, afară doar de cazul cînd se suprapune o altă ședință mai importantă.

Și atunci? Atunci ar răspunde prin versurile lui Maiakovski!

„Sîntem la cîte două ședințe, deodată!
In orice zi
avem de mers
pe la ședințe douăzeci,
te mai împarți, n-ai ce să zici!
Din brîu în sus
rămîi aici —
cu restu-n
altă parte pleci!"

Toate aceste ședințe veți spune, sînt planificate. Unele din ele însă se amînă, altele nu reușesc fiindcă nu-i mobilizare, altele „cad" de la sine, în sfîrșit din motive că activistul își mai face timp să meargă și pe teren. Să mergem atunci mai departe. Iată o săptămînă din activitatea tovarășului Ioana Ion. De la 10—15 mai: luni 10, ședință cu activul; marți 11, ședință de birou pentru înmînarea carnetelor; miercuri 12, ședință la comitetul regional U.T.M.; joi 13 dimineața din nou ședință cu activul și ședință la comitetul raional de partid după amiază; vineri 14, dimineața, ședință de birou pentru confirmarea de membri, după amiază ședință la comitetul orășenesc U.T.M.; sîmbătă 15; dimineața cînd ședință cu activul, după amiază ședință de birou pentru analiza muncii din săptămîna respectivă; duminică 16: dimineața ședință cu secretarii organizațiilor de bază, după amiază... în sfîrșit nici o ședință.

Luate una peste alta toate aceste ședințe ajung într-o lună la un număr de aproape 60. Și ce se face în majoritatea acestor ședințe? Ce folos aduc ele? Participă omul activ la 10 la 15 ședințe în care i-a cuvîntul, face propuneri, își spune părerea într-un cuvînt creează. La restul e obosit, își pierde timpul degeaba. Ce fac activiștii în atîtea ședințe?

Oare ei nu-și dau seama că „vorba multă-i sărăcia omului?"

Tinerii vor să vă afle în mijlocul lor, tovarăși de la comitetul raional U.T.M. „1 Mai", tinerii vor să discute mai mult ca pînă acum cu dumneata tovarășe Ioana vor să le dai un sfat, să le asculți păsurile, că doar ești primul secretar al comitetului raional. Și mai ai și o viață personală tovarășe Ioana pe care ești dator să nu ți-o neglijezi. Teatrul, cinematograful, cărțile, parcurile minunate din Capitală, toate acestea sînt create și pentru dumneata și nu ai dreptul să le respingi.

Oare n-ar fi mai bine tovarășe Ioana ca totalul ședințelor să-l împarți la patru și să faci în așa fel încît toată lumea să fie mulțumită cu „cîtul" de ședințe? Tinerii ți-ar mulțumi pentru un asemenea act și el este pe deplin posibil și neapărat necesar.

P. ISPAS

LITERATURĂ-ARTĂ

PE MARGINEA SCRISORII „DESPRE CURAJ IN CREAȚIA LITERARA“

Indrăzneală creatoare

Maria Banuş

Incă bătrînul Goethe a spus-o: „A face versuri e o cutezanță“.

Timorarea, lipsa de curaj în fața realității, nu se împacă de fel cu rostul şi menirea scriitorului.

Frica de adevăr şi arta sînt contradicții în termeni. La fel, nepăsarea şi arta.

Dar dacă, afirmate astfel, categoric, ca imperative, lucrurile apar de la sine înțelese, nu tot astfel se petrec ele, întotdeauna, in practica creației noastre literare.

Cred că articolul lui Mircea Săucan, care a deschis discuția „Despre curaj în creația literară“ e binevenit.

E cu atît mai binevenit cu cît el nu e scris de un „specialist“ ci de cineva „din afară“, care însă citeşte mult, cu pasiune, literatură, şi ca atare e îndreptățit să dea glas cerințelor marelui public cititor.

Şi acest larg public cititor al țării noastre nu e totdeauna foarte mulțumit de producția noastră.

In imaginea artistică pe care i-o dăm el nu vrea să găsească înregistrate ca pe o placă arabescurile unui oarecare „eu“, aplecat asupra lui însuşi într-o autocontemplație budistă şi nici fotografia grosolană a unor observații mărunte, neselectate, netrecute prin sita fină a personalității, a gîndirii, a fanteziei scriitorului. Cititorul pasionat şi exigent, cere scriitorilor să meargă pe drumul arătat de strălucita experiență a clasicilor universali, a clasicilor noştri, a fruntaşilor literaturii sovietice, drumul adevărului. Dar drumul adevărului nu este şi nu a fost niciodată un drum bătătorit.

O profundă cunoaştere a legilor obiective, a legilor dezvoltării societății, grefată pe o profundă cunoaştere a formelor concrete, vii, individuale de manifestare a realității (avînd mari potențe generalizatoare şi totuşi unice), ne sînt absolut necesare, dacă vrem să fim scriitori vrednici de epoca noastră.

Dar, după ce ai vibrat şi ai înțeles, după ce ai fost părtaş şi martor al anumitor evenimente — de abia atunci intră în joc îndrăzneala creatoare.

E desigur mai uşor şi mai puțin riscant să apuci pe calea bătută de alții, să extragi din realitate acele aspecte „omologate“ de practica unor confrați care au avut succes cu operele lor, să te mulțumeşti cu o comodă viză de trecere în paginile revistelor.

Dar cît de departe sînt aceste fabricate de opera cu adevărat inspirată, în care nici o temere, nici o socoteală meschină nu se interpune între marele adevăr, între marea frumusețe a vieții şi personalitatea receptivă a scriitorului. Uită acei dintre noi care folosesc rețete „garantate“ că nu există operă de artă statornic iubită de mase, care să nu fi fost în ceasurile creației căutare febrilă, cercetare atentă şi pasionată a realității, descoperire.

Fie gingaşa poezie lirică de două strofe, fie roman masiv, — cîtă îndrăzneală nu i-a trebuit autorului care a vrut să creeze ceva autentic!

Ce luptă nu a dus el pentru a extrage „gramul de radium“ din „tona de minereu verbal“ — cum spune Maiakovski.

In jurul nostru şi în noi există noiane de fapte, gînduri, simțăminte, dar nu oricare din ele va merge la inima cititorului, nu oricare din ele va ajuta în mersul lui înainte, în dezvoltarea lui umană, cetățenească.

Aflarea esenței unui fenomen social dat, sezisarea noului în formele lui incipiente, pătrunderea complexității luptei de clasă, cer pe lîngă multe alte însuşiri din partea scriitorului — îndrăzneală.

Să ne gîndim la „Infrîngere“ romanul de neuitat al lui Fadeev.

Cît curaj creator i-a trebuit autorului pentru ca dintr-acel crîncen episod — eroic şi tragic — al luptelor pentru apărarea revoluției, să răsune biruitor imnul victoriei comuniştilor, să apară într-o lumină orbitoare esența fenomenelor zugrăvite: forța de neînvins a comunismului şi valorile morale pe care comunismul le naşte în oameni.

Cîtă îndrăzneală nu i-a trebuit lui Maiakovski pentru ca — împotriva tuturor apărătorilor fățişi sau mascați ai poeziei decadente, apolitice — să înalțe şi să țină, fără şovăială, în mîinile sale puternice, steagul poeziei combative?

Indrăzneală şi iar îndrăzneală în căutarea adevărului, a marelui adevăr al vieții, nu fugă după originalitate la un pol — sau după „rețete garantate“ — la celălalt pol!

Indrăzneala creatoare, iată una din însuşirile care se cer dezvoltate în noi, dacă vrem să ajungem la forța, la armonia, la eficacitatea maximă a scrisului nostru.

Personalitatea viitorilor muzicieni

Cîte gînduri, cîtă emoție precede primul contact cu publicul al unui tînăr artist! Unora li se strînge inima, alții simt un fior de nelinişte îmbinat cu o veselie nefirească. Tuturora însă le e comună nerăbdarea pentru clipa cînd se vor afla în fața zecilor de priviri atente.

Asemenea sentimente i-au încercat şi pe elevii Şcolii elementare şi medii de muzică din Bucureşti cu prilejul organizării unei audiții cu public care a avut loc de curînd. Mulți dintre viitorii muzicieni nu puteau să şi le ascundă nici sub rîsul gălăgios cu care umpleau holul sălii Dalles înainte de începerea audiției, nici sub aerul aparent liniştit cu care apăreau pe scenă. Dar în ciuda emoției evidente care-i stăpînea, în ciuda vîrstei fragede a unora, a timidității, a lipsei de experiență, printre elevii şcolii de muzică se disting mulți viitori muzicieni cu personalitate, al căror sîmbure de talent, iese de pe acum în evidență.

Printre primii a păşit pe estrada de concert Eleonora Geantă din anul I mediu (clasa profesorului G. Manoliu). Şi-a potrivit vioara şi a început să cînte. Arcuşul zbura condus de o mînă hotărîtă. Bucata pe care o executa era un fragment din concertul de Viotti. Cu toate că trecerile de la o măsură la alta le făcea uneori fără siguranță, iar notelor de jos le lipsea claritatea, Eleonora Geantă l-a făcut pe auditori să întrevadă la ea calitățile distincte ale unui viitor muzician de talent: pasiune, temperament înflăcărat, o intensă concentrare în redarea sensului piesei executate.

Tot din anul I mediu (clasa profesoarei de pian Gina Solomon) s-a evidențiat şi eleva Rodica Giroveanu al cărei repertoriu a fost format din partea I-a din „Sonata în mi bemol major“ de Haydn şi „Scherzo a capriccio“ de Mendelsohn. De data asta era vorba de o fire calmă, serioasă: Rodica Giroveanu s-a dovedit a fi o pianistă sîrguincioasă, pasionată de studiu, interpretarea ei mărturisind multă profunzime în însuşirea unei tehnici superioare. In fața clapelor, toată ființa îi era stăpînită de emoție interioară.

Cu o plăcută surpriză a fost primită producția elevului Constantin Stelian din anul I mediu pian (clasa profesoarei Maria Sava). Dotat cu multă sensibilitate, el i-a făcut pe auditori să simtă intens gingăşia „Intermezzo“-ului lui Cezar Kui, poezia plină de lirism din cealaltă bucată pe care a executat-o, fragment din „Cîntece fără cuvinte“ de Mendelsohn. Interpretarea lui Constantin Stelian s-a distins şi prin nuanțarea clară a fiecărei fraze muzicale.

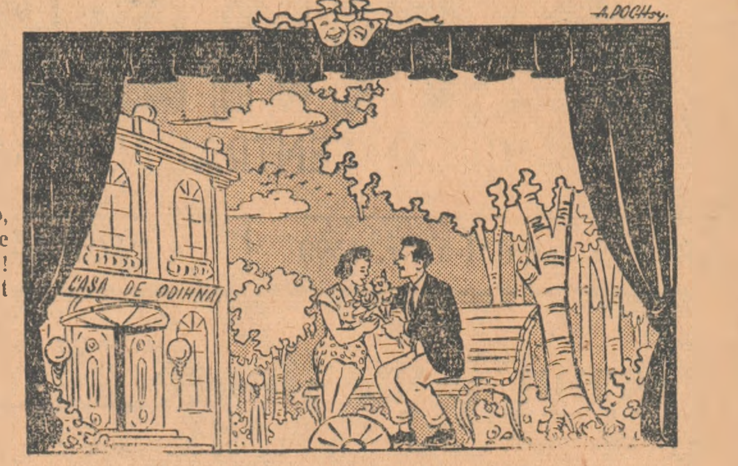
Interpretarea Simonei Botez din anul II mediu (clasa profesoarei Cici Manta) a lăsat să se întrezărească temperamentul grav, potolit, al viitoarei pianiste. Sonata de Scarlatti şi „Avînt“ de Schumann pe care le-a executat ne-au dovedit priceperea cu care trece de la măsurile rare, cu sunete line, vibrînd adînc, prelungi, la acordurile repezi, precipitate, cu note din ce în ce mai înalte care-ți dau senzația şuvoaielor repezi de primăvară ce coboară din munți. Interpretarea ei emana siguranța pe care ți-o dă studiul temeinic.

Părăsind sala Dalles m-am gîndit că ar fi interesant să ne întîlnim peste cîțiva ani cu unii dintre „foştii“ elevi ai şcolii de muzică. Vom putea observa atunci cu siguranță noi progrese, alte fațete ale talentului, o personalitate deja formată.

SUZANA VOINESCU

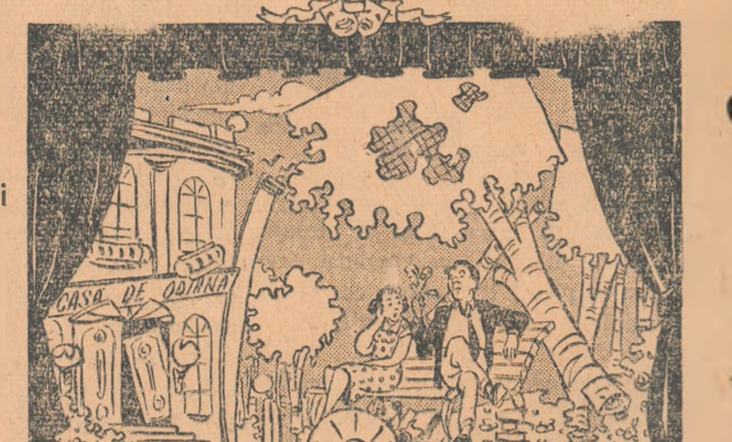
La premieră

— Priveşte, iubito, cît de minunat este totul în jurul nostru!
— Intr-adevăr, sînt atît de fericită!...

După cîteva luni

Acelaşi text

Desen de A. POCH

Pe scurt!

Intre literatură şi literaturizare

Fără îndoială, „Dodeni — jurnal de zi“ al lui Victor Vîntu (Viața Romînească Nr. 3, 1954) merită mult mai mult decît nota răutăcioasă din Gazeta Literară, unde M. G. critică cu un umor forțat... titlul şi prima frază a reportajului! Reportajul lui Victor Vîntu face parte din categoria acelor lucrări literare ale căror probleme obligă pe critic de a trece peste stereotipul: „asta îmi place — asta nu-mi place“ — baza recenziilor umile şi siropoase; poate că pe M. G. l-a speriat această obligație... Noi vedem în jurnalul de la Dodeni o încercare îndrăzneață a lui Vîntu de a sparge anumite şabloane ale reportajului practicat azi de unii tineri scriitori, de a-i lărgi orizontul — pătrunzînd în domeniul literaturii bune, substanțiale. Credem că aprecierea jurnalului trebuie să pornească tocmai de la acest efort al autorului de a crea literatură.

Ideea de bază a reportajului este urmărirea dezvoltării noului în viața acestui orăşel Dodeni, închegat în anii din urmă pe malurile Bistriței. Pentru a-şi realiza ideea, reporterul aduce în prim-plan cîteva personalități remarcabile ale orăşelului, martori dintre cei mai convingători ai făuririi noii vieți socialiste, aici. Deşi avem unele rezerve în privința pătrunderii autorului în adîncul problemelor sufleteşti, trebuie subliniată preocuparea sa serioasă pentru a pune în centrul reportajului — omul, prin tot ce are firesc, prin amănuntele semnificative, capabile să-l reliefeze. Ochiul lui Veresceag — un simplu amănunt — care vede tot, devine simbol al conştiinței înaintate a muncitorului nostru. Nu mai puțin interesant, Vîntu reuşeşte a ne face apropiată atmosfera proaspătă a oraşului; îndeosebi e palpabilă prezența copiilor.

Incontestabil, cele mai bune pagini ale reportajului sînt cele din capitolul „Film de dragoste de scurt metraj“, în care ideea de bază capătă un contur remarcabil. Capitolul e consacrat unor momente emoționante din viața a doi tineri constructori de la Dodeni: lună de lună, din octombrie pînă în augustul anului următor, autorul, cu o discreție, plină de finețe, urmăreşte înflorirea dragostei între învățătoarea nou sosită în oraş şi secretarul U.T.M. de pe şantier. Să recunoaştem că în mîinile unora — acesta e un teren al artificialului, al schematismului. Vîntu, a păstrat însă întreaga spontaneitate a tinerilor săi eroi, i-a lăsat să se mişte firesc, fără ostentație, fără poză de „mari îndrăgostiți“. Seara anului nou, „Seara lămuririlor“, cu acea naivă încurcătură a invitațiilor, cu atmosfera în care presimți, dar totul e încă incert, e lucrată cu subtilitate şi constituie una din cele mai sugestive imagini ale frumuseții vieții la Dodeni. Credem că întregul capitol al reportajului are valoarea unei schițe literare izbutite. In asemenea pagini (superioare ultimelor reportaje publicate de Vîntu în „Contemporanul“, care-s mai dulcege, mai puțin încordate) însuflețite prin tendința sănătoasă de a depăşi optica reporterică — în sensul prost al cuvîntului, — prin strădania de a se ridica la literatură, în asemenea pagini reuşite credem că succesul a fost asigurat în primul rînd de încrederea autorului în viață.

Nu se poate spune însă că la ora actuală încrederea în viață e pe deplin învingătoare în scrisul lui Vîntu. El mai preferă deseori dramatismului vieții — confecționarea forțată de imagini pe fapte prea puțin intense. („Semnificația unui drum“ este ultra artificială şi reporterul ar trebui să lase de o parte obiceiul — admisibil numai în biblie — de a scoate apă din piatră seacă). Alteori Vîntu trece grăbit peste fenomene, care ar fi meritat să răsune mai adînc în conştiința lui. (Viața lui Ion Mocanu e un rezumat pentru care probabil eroul îi va mulțumi, dat fiind că-l va putea folosi în orice punctaj autobiografic...).

De fapt în reportajul lui Vîntu, se dă tot timpul o luptă între sinceritatea în redarea vieții şi poză, între firesc şi artificial, între literatură şi literaturizare. O asemenea luptă nu are deocamdată de ce să-l sperie pe tînărul scriitor. Ea ține de acele frămîntări de creație ale începutului, străine numai celor lipsiți de talent. Jurnalul de la Dodeni, prin cele mai bune pagini ale sale ne arată convingător de partea cui va fi victoria.

RADU COSAŞU

Sărmanul Veronel

In ultimul număr al „Gazetei literare“ (nr. 12 din 3 iunie 1954) a apărut o scurtă notă intitulată comemorativ (aşa pare cel puțin la început), Veronel Porumboiu, prin care tînărul poet buzoian este dojenit că şi-a confecționat o iscălitură asemănătoare cu cea a cunoscutei scriitoare Veronica Porumbacu.

Cronicarul anonim al „Gazetei literare“ îl acuză astfel pe Veronel Porumboiu de o fraudă necomisă: adică, de ce pe el, Veronel Porumboiu îl chiamă (spre dezamăgirea anonimului) ...Veronel Porumboiu. Judecînd drept, e greu de crezut că naşul lui Veronel Porumboiu ar fi putut să prevadă cu 17 sau 18 ani în urmă, cînd l-a botezat pe susnumitul tînăr, că acesta va scri mai tîrziu versuri şi că numele lui va fi aproximativ asemănător cu al unei scriitoare cunoscute, cu care (după cum susține nota) nu este „rudă literară“ şi (după cum desigur susține „acuzatul“) nu e rudă nici prin filiațiune şi nici prin adoptare.

De fapt, anonimul de la „Gazeta literară“ (care a ținut cu orice chip să vineze o greşeală pentru a-şi etala posibilitățile... satirice), revoltă pe cititor nu numai pentru că face o acuzație absurdă şi neverificată, dar mai ales pentru că spune în încheiere — foarte sentențios — să nu se scrie „ca... Veronel Porumboiu“. De ce? Chiar aşa de slabe sînt versurile lui? In notă nu se spune nimic despre ele. Nu se citează nici măcar o strofă, un vers sau un cuvînt pentru argumentare şi pentru a-i convinge pe tinerii poeți să se ferească de asemenea „primejdie“.

„Gazeta literară“ n-a făcut desigur nici un serviciu tinerilor scriitori publicînd o asemenea notă plină de dispreț față de un tînăr începător într-ale scrisului, care — după părerea multora din cercul literar în care el activează — este destul de talentat pentru cei 17 sau 18 ani ai săi.

ION BAIEŞU

O POVESTE DESPRE POVEŞTI

DE MARCEL BRESLAŞU

Basme, basme — lanț de aur
al copilăriei mele...
„Negru sînge de balaur
năclăit în colb de stele,
şi pe-o muche de coclaur
hora palidelor iele...

Ghioage, scuturi, buzdugane,
cai sirepi mîncînd jăratec,
paloşele năzdrăvane,
şi domnițele bălane
roabe la un crai sălbatec
sus în turnul singuratec...

Vraci şi smei şi Feți-Frumoşi
şi Ilene Cosînzene
Intr-un crîng de chiparoşi...

Pînă cînd venea alene
Moşul Ene pe la gene,

Pînă luneca din mînă
cartea ştiută pe de rost,
cînd prind visele de-ngînă
cîte-ori fi, cu cîte-au fost!

★

O, din lumea mea de basme
multe s-au schimbat, copile,
multe s-au topit ca iasme
în lumina dalbei zile...

Noi cătam în basm uitarea
— zîmbetul ce-alină plînsul —
Volnic ne pierdeam cărarea...
Voi o regăsiți într-însul!

Nouă, inima şi gîndul,
— fermecate, ferecate —
ni le copleşa, de-a rîndul,
cu minuni prea minunate,
şi şopteam, pălind, la toate:
„nu se poate! nu se poate...“

Pentru voi, poveşti şi viață,
vis şi veghe, se perindă,
parcă joacă, față-n față,
o oglindă-ntr-altă-oglindă!

Ca un copăcel de laur
într-un cîmp de mărgărint
ca un luminiş de aur
într-un codru de argint.

Prin poveştile de-acum
ție nu-ți mai ies în drum
nici stăpîni
cu ochi hapsîni,
nici curteni
cu ochi vicleni,
nici ostaşi
cu ochi trufaşi,
nici călăi
cu ochii răi,
nici argați
cu ochi plecați...
(iar odrasle de-mpărat
drumul vostru nu-l mai bat.
că le-am dat noi ghies să bat.
cale lungă — sprîncenată,
calea lui... „a fost odată“)

★

Şi din lumea mea de vis
alte drumuri s-au deschis
(fie zis
că le-am prezis)
alte uşi
prin care-acuşi
chipuri şi făpturi de ceață
calcă pragul către viață...

(Cine să le mai cunoască
fără lanțuri, fără mască?)
Coate-goale
are țoale,
Fără-Ţihnă,
are-odihnă
Au — Dormilă
locul lui
şi Gerilă
focul lui,
Flămînzilă
hrana lui
şi Setilă
cana lui,
iar Ochilă, Moş Ochilă
nu mai vede lumea-n silă!

Statu-Palmă s-a-nălțat
şi-are-un stat adevărat,
ghebul nu îl mai apasă:
că e domn la el acasă
Calcă-n Străchini
toarnă forme!
Sfarmă-Piatră
sparge norme!
Chiar şi leneşul — din sat
(Ştiți voi, ăla cu posmagii)
de tînjeală s-a lăsat
şi acum doboară fagii
cît ai spune: „minunat“!

Strîmbă-Lemne (alt haihui
dat pe brazdă, de-o potrivă)
strînge fagii-n urma lui
şi-i aşează stivă, stivă!

Fetele lui Prepeleac
şi băieții lui Păcală
(păcălicii) merg la şcoală,
Merg la şcoala comunală
şi se uită peste veac!
Ba, şi hida cotoroanță,
cunoscuta Babă Cloanță
tîrguindu-şi ochelari
a-nvățat printre şcolari
— şi acuma e-n vacanță! —

Hai — cu el — să facem roată
ochii peste țara toată!

★

Nu mai sînteți voi, năluci,
robotind pe la răscruci!
Nu urieşii mută azi
munții-ncununați cu brazi...

Nu sînt zmei
care aduc
flori de tei
pe crengi de nuc,
flori de păr
pe crengi de tei,
flori de măr
pe cîte-şi trei!

Nu sînt gemeni
care-şi svîrlă
punți de cremene
peste gîrlă
nici
pitici
cu palme mici
să aprindă licurici
colo-n tîrg şi-n sat aici!

Nu balaurul bondoc
stă s-oprească vîntu-n loc
cu suflarea lui de foc,
nici cu ghiarele să sape
alte albii pentru ape
peste măguri şi hîrtoape
drum spre şesuri — mai pe-aproape!

Nu vreun schivnic înțelept
(stînd cu brațele pe piept)
ne arată drumul drept...
Alelei! Bătrînul schivnic
știa doar ce mi-i potrivnic
„cîte-ntîmpini
de la cîmpini,
cîte vezi
de la livezi,
cîte pați
de la Carpați,
cîte-nduri
de la păduri!“
să nu ştia anume
spre ce lume
să ne-ndrume!

Nu vre-un vraci
cu sfat dibaci
procopseşte pe săraci!
Nu vre-un crai
cu dulce grai
schimbă iadurile-n rai!

Şi-atunci? Cine face tot?
Nu bătrînii Barbă-Cot,
Baba-Cloanța, Sfînta-Vineri?

Nu! Sînt OAMENI vii şi tineri,
pîlcuri de băieți şi fete
— strîmți în coapse, lați în spete —
cari roiesc şi-nfăptuiesc
vechiul vis muncitoresc,
visul doldora de seve,
BASMUL lor, trăit aieve!

...Cînd ridici acuma ochii
de pe basmul BABEI DOCHII
vezi că, smulsă din paragini,
scrie viața pagini, pagini,
şi cînd laşi privirea iarăşi
peste basmele din cărți
ştii că-n preajma ta, tovarăşi
buchisesc poveşti — pe hărți...

Nu mai e vrăjitorie!
Cine vrea să-nvețe, ştie!
Ale noastre sînt, copii
— tot mai multe, zi de zi —
îmblînzitele stihii!

Fulgerul stă prins în cuşcă!
Nu mai arde! Nu mai muşcă!
Il apeşi pe coadă — hei!
şi pe limbă-i sar scîntei!
Sar scîntei cari pot preface
jalea-n chiot, vrajba-n pace,
toate beznele-n lumini
şi pustiile-n grădini,
spicul scund în holdă-naltă...

Roata joacă, pîrghia saltă,
şi uneşte la o laltă,
şi urneşte-ntreaga fire
într-un otgon din patru fire!

★

Vouă dragi copii, vi-i dată
vremea asta minunată
care ştie împleti
basmul lui „a fost odată“
cu al lui „aşa va fi“!...

Stau alături de voinici
Pionierii — Ucenici!
Cum se-ntrece fiecare
ca s-ajungă Meşter-Mare
ca să-nvețe mai de zor
meşteşugul lui viitor!

Pas cu pas se-adună paşii
şi din paşi se-adună drum!
Mîine, ei vor fi uriaşii,
ei piticii de acum!

Dar nu-s şapte ca-n poveste!
Mii şi mii au prins de veste!

Stați o clipă să vă număr
ca să ştiu cîți o să fiți
cînd va fi să luați pe umăr
schimbul celor cărunțiți,
şi-o să scrieți
în Marea Carte,
mai departe, mai departe,
înc-o pagină măiastră
în povestea asta-a noastră!

---

*) Fragment din Cîntul întîi al Poemului „Povestea Poveştilor“ în versiunea pentru copii.

„In fugă" prin filatură...

Folosirea experienței înaintate în producție, duce la obținerea celor mai frumoase realizări.

Faptul acesta le este bine cunoscut multor tineri de la filatura „Banatin" din orașul Timișoara. O parte dintre tinerii de aci se străduiesc ca munca lor să fie cît mai rodnică. Membrii celor două brigăzi utemiste de la secția ringuri, au reușit să-și depășească planul datorită unei mai bune organizări a muncii și folosirii din plin a orelor de producție.

Depășirile de plan de 42 și 30 la sută pe care le-au obținut utemistele Abrahan Barbara și Bahner Elisabeta, constituie un exemplu demn de urmat pentru tineretul întreprinderii. Insă numeroase exemple de acest fel nu se pot da la întreprinderea „Banatin". Această situație se datorește faptului că nu există suficientă preocupare pentru îndrumarea tinerilor în muncă, pentru ca ei să obțină însemnate succese.

La „Banatin" mai sînt tineri care lucrează sub normă. Acest fapt îl cunosc și tovarășii din comitetul organizației de bază U.T.M. Dar oare ce au făcut ei pentru ca acești tineri să fie îndrumați cum să muncească, să folosească cu curaj experiența înaintată în producție? Intr-adevăr, nimic!

Membrii comitetului, în frunte cu tovarășul secretar Lucoaie Ion, au nesocotit importanța, pe care o are aplicarea experienței înaintate, a noilor metode la sporirea producției, a ridicării productivității muncii, a îmbunătățirii calității și reducerii prețului de cost al produselor.

Numai astfel se poate explica faptul că, deși sînt cunoscuți mulți tineri care lucrează sub normă, printre care se află și tinerele Aslău Florica și Luncan Angela, nici un membru din comitetul U.T.M. n-a făcut nimic pentru a populariza metodele și inițiativele noi de muncă, pentru a-i ajuta practic pe tineri cum să le aplice.

Din cauza nepăsării față de problemele de producție dar mai cu seamă datorită necunoașterii problemelor ce-i frămîntă pe tineri, comitetul organizației de bază U.T.M. n-a sezisat conducerii filaturii existența unei situații dăunătoare întregului colectiv.

Această situație constă în faptul că, conducerea întreprinderii n-a sprijinit și îndrumat pe muncitori în aplicarea noilor metode de muncă, în ridicarea calificării lor profesionale.

Tovarășul inginer șef Lăuneanu Gheorghe de pildă, este „de acord" că în întreprindere se pot aplica: inițiativa Elenei Chișiu, metodele Covaliov, Jandarova, Ciutchih și altele.

De la recunoașterea importanței și pînă la sprijinirea aplicării acestor metode, este încă o mare distanță.

Cînd este vorba să se scuze de ce nu se aplică în întreprindere metodele de muncă înaintate, tovarășul Lăuneanu „găsește" o mie și una de motive, care mai de care mai lipsite de orice temei.

După „concepțiile" conducerii întreprinderii „Banatin" trebuiesc aduși „specialiști" care să se ocupe numai de problema pregătirii tehnice a oamenilor în vederea aplicării metodelor înaintate de muncă.

De asemenea tovarășul Lăuneanu nu îmbrățișează cu căldură rezultatele ce s-ar putea obține prin aplicarea metodelor noi de muncă.

Față de toate acestea, comitetul organizației de bază U.T.M. a dovedit o îngrijorătoare pasivitate.

Este cert, că dacă ar fi fost ajutați în muncă, criticați la vreme pentru lipsurile lor, membrii comitetului U.T.M. și-ar fi schimbat atitudinea față de problema îndrumării și sprijinirii tineretului în producție.

Dar comitetul orășenesc U.T.M. Timișoara n-a făcut acest lucru. Activiștii comitetului orășenesc trec des „în fugă", prin filatură, trasează sarcini și cer diferite situații urgente.

Tovarășul Lighezan Moise, activist al comitetului orășenesc U.T.M. Timișoara, care a trecut prin filatură și ar fi trebuit să analizeze temeinic cauzele lipsurilor manifestate aci în munca tineretului nu s-a preocupat de acest lucru.

Tinerii de la filatura „Banatin" cer însă să fie sprijiniți, să fie ajutați practic să aplice noile metode de muncă, care fără îndoială vor aduce succese importante întreprinderii.

Comitetul organizației de bază U.T.M. de la „Banatin" ajutat nu „în fugă" de către comitetul orășenesc U.T.M. Timișoara are datoria să răspundă acestei cerințe, prin fapte, prin desfășurarea unei activități de conținut în rîndul tinerilor filatori.

ISACOV SVETISLAV
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Timișoara

DIN NOU PE PĂMÎNTUL PATRIEI

Scrisoarea unui om al muncii evreu reîntors din Israel

M-am întors din nou în patrie. Clipele acestea le-am așteptat ani de-a rîndul. Trăiesc nemărginita bucurie de a fi din nou în țara în care m-am născut, în care mi-am petrecut anii copilăriei.

Am trăit 6 ani în Israel. Am văzut și am cunoscut în acești ani atîtea lucruri în cît experiența mea de viață s-a îmbogățit considerabil. Am putut vedea în formele ei cele mai hidoase exploatarea capitalistă, am simțit în chinurile vieții de fiecare zi ce înseamnă să fii muncitor într-o lume în care stăpînește puterea neînduplecată a banului.

Sînt muncitor. Profesia mea de bază este cea de țesător. Apoi am mai învățat și meseriile de electrician și vopsitor. Cu alte cuvinte am o calificare profesională în mai multe direcții. Cu toate acestea, deși am stat în Israel 6 ani, nici măcar o singură zi nu am lucrat în meseria mea. In permanență am fost muncitor necalificat, mai precis am lucrat ca salahor. E drept uneori eram salahor pe un șantier de construcții la zidărie, alteori la canalizare. Salahoria era totuși o perioadă pe care, de multe ori, eram tentat s-o denumesc „fericită". „Fericirea" nu consta în aceea că eram salahor ci că aveam unde să muncesc ca salahor. Pentru tinerii care trăiesc în Republica Populară Romînă aceasta poate părea de neînțeles. Lucrurile stau însă astfel: cea mai mare parte a populației muncitoare din Israel în majoritatea timpului nu găsește locuri de muncă. Din momentul în care pui piciorul pe pămîntul Israelului sezisezi proporțiile uriașe ale șomajului, care, fără îndoială, au drept rezultat direct o mizerie groaznică. Puține săptămîni după ce am venit în Israel am putut cunoaște ce înseamnă să vrei să muncești și să nu ai unde. Trei luni de zile am umblat ca să găsesc un loc în care să muncesc. Și după atîta alergătură am reușit să intru ca salahor la antrepriza unui anume Gurani de la Nahlat Ițhak. Ca să pot să devin salahor am avut însă nevoie de protecții însemnate (De altfel, în treacăt fie spus, Israelul este o țară în care fără protecție nu poți face nimic).

Pe acest șantier ritmul imprimat muncii era infernal. Vătaful — omul patronului — care stă lîngă tine nu te lasă nici măcar să te duci să bei apă, deși în Israel, după cum prea bine se știe, este o arșiță îngrozitoare. Fiecare secundă îți este socotită. Dacă într-o anumită zi ai irosit mai multe momente făcîndu-ți nevoile firești, riști ca seara să afli că te găsești pe lista celor concediați. Așa este obiceiul în Israel: nu știi ce-ți aduce ziua de mîine. Cînd am lucrat la antreprenorul Gurevici, la grădina zoologică din Tel—Aviv, din cei 60 de oameni, pe care-i avea angajați, în fiecare seară concedia cîte 10, pînă cînd a reușit să aibă numai oameni voinici, în stare să muncească ore în șir fără nicio secundă întrerupere. De altfel supraveghetorii (cîte unul la fiecare zece muncitori) aveau grijă și ei de aceasta. In Israel, în multe locuri, există chiar obiceiul ca atunci cînd angajezi un muncitor să-i pipăi mușchii, să vezi cît e de voinic. Dacă ai peste 45 de ani nu poți avea nădejde să găsești de lucru. Trebuie spus că nici chiar dacă ești mai tînăr nu prea ai speranțe să găsești locuri în care puterea brațelor și a minții să fie folosită.

La Haifa, un oraș cu cîteva zeci de mii de locuitori, în fiecare dimineață se înscriau la oficiul de plasare peste o mie de tineri. Ceilalți nu au nici ei unde să muncească. Fiecare caută însă, pribegind din loc în loc, să obțină o slujbă, chiar dacă-i vorba de spart piatră pe un soare necruțător. Și de multe ori printre acești tineri se găsesc avocați, medici, ingineri, artiști etc.

Mai trebuie să mai pomenesc despre un aspect al vieții muncitorilor din Israel. Chiar dacă reușești să muncești două-trei zile pe săptămînă, sau printr-o întîmplare fericită chiar toată săptămîna, ceea ce cîștigi nu-ți ajunge nici măcar pentru hrană. In vitrine sînt mărfuri, însă în magazine nu se găsesc clienți. Aceasta pentru că muncitorii nu au bani cu ce să-și cumpere cele necesare traiului. Prețurile au crescut de zeci și sute de ori.

Deosebit de grea este situația alimentară. Carnea se distribuie pe cartelă odată la trei-patru luni cîte 100 grame. Dar nici măcar rațiile mizere care se dau pe cartelă nu pot fi ridicate de mii și mii de familii lovite de șomaj. Trebuie să ținem de asemenea seamă și de faptul că în lagărele de emigranți zac de ani și ani de zile peste 300.000 de oameni care n-au nici unde munci și nici mijloace de existență.

Acum cînd mă aflu din nou în patrie și cînd văd cum viața oamenilor muncii din R.P.R. se îmbunătățește neîncetat, nu pot să nu-mi exprim cu mai multă vigoare sentimentul de revoltă împotriva naționaliștilor sioniști care au distrus atîtea familii de oameni ai muncii evrei atrăgîndu-i în Israel, rai pentru exploatatori, iad pentru cei ce muncesc.

Dar cei înșelați nu-i iartă pe dușmanii lor din rîndurile burgheziei. Dovadă este însăși realitatea israeliană a cărei trăsătură caracteristică o constituie continua clarificare politică a maselor populare, care se exprimă în creșterea luptei împotriva mizeriei și exploatării, pentru pace între popoare.

IACOB RABINOVICI
funcționar în Ministerul Agriculturii și Silviculturii

Plecarea delegației C. C. al P. M. R. la lucrările celui de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Francez

Sîmbătă dimineața a plecat în Franța, delegația C.C. al P.M.R. care va lua parte la lucrările celui de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Francez, ce se desfășoară la Paris. Delegația Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn este alcătuită din tovarășii Mihail Dalea, secretar al C.C. al P.M.R. și [illegible].

(Agerpres).

Informații

Sîmbătă dimineața a părăsit Capitala îndreptîndu-se spre Moscova, delegația sindicatelor din țara noastră care participă la lucrările celui de al XI-lea congres al sindicatelor sovietice ce se deschide la 7 iunie la Moscova. Delegația este alcătuită din tovarășii Ștefan Moraru, președinte al Consiliului Central al Sindicatelor din R.P.R. și Liuba Chișinevschi, secretar al C.C.S.

La aeroportul Băneasa, membrii delegației au fost salutați la plecare de tovarășii: Mihai Mujic, Mircea Gherman, Constantin Botaru, Ion Dobre și ing. Mihai Marin, secretari ai C.C.S., precum și de numeroși alți activiști cu munci de răspundere ai Consiliului Central al Sindicatelor.

Au fost de față la plecare reprezentanți ai Ambasadei Uniunii Sovietice la București.

★

La cererea spectatorilor, filmul sovietic în culori „Petroliștii din Caspica" va fi reluat pe ecranul cinematografului „Maxim Gorki" din Capitală cu începere de luni 7 iunie.

In completare va fi prezentat reportajul cinematografic asupra recentului joc internațional de fotbal de la Budapesta R. P. Ungară—Anglia și filmul sovietic de desen animat „Sborul la luna".

Iubitorii de sport vor putea viziona reportajul cinematografic asupra meciului internațional R.P. Ungară—Anglia și la cinematograful „Unirea" din Capitală.

★

La 19 iunie, se va deschide la Veneția o expoziție internațională bienală de artă. La această expoziție participă și țara noastră. Pavilionul romînesc din cadrul expoziției va cuprinde numeroase lucrări de pictură, sculptură și grafică dintre cele mai recente și mai valoroase realizări ale creației noastre plastice.

Sîmbătă a părăsit Capitala, plecînd spre Italia, pictorul Jules Perahim, secretar al Uniunii Artiștilor Plastici din R.P.R., care face parte din juriul internațional al expoziției, pentru a lua parte la deschiderea expoziției.

(Agerpres).

Pe harta lumii

„United Fruit Company" împotriva Guatemalei

La mii și mii de kilometri depărtare de țara noastră, un popor mic, dar setos de libertate, își apără independența națională, cucerită cu prețul multor jertfe. Este poporul Guatemalei, țară aflată în America Centrală.

Ce ne spun cifrele?

Guatemala are o suprafață de 110.000 km. p. și o populație de 3.787.000 locuitori. Ea este situată la sud de Mexic și are hotar cu Honduras și Salvador. De la începutul acestui secol, trustul american „United Fruit" a pătruns în economia sa devenind adevăratul stăpîn al ei. De la primele concesiuni obținute în timpul dictaturii lui Estrada Cabrera, „United Fruit" a ajuns să stăpînească cele trei porturi ale Guatemalei și întreaga ei producție de banane. Transportul feroviar și maritim este de asemenea în mîinile capitaliștilor americani. Beneficiile pe care această companie le-a obținut din jefuirea bogățiilor Guatemalei s-au cifrat în anii 1950, după datele publicate în „Moody's Industrials", la 66.159.375 dolari.

Poporul și-a spus cuvîntul

Capitaliștii americani năzuiesc să perpetueze la nesfîrșit dominația lor în Guatemala, să o transforme într-o republică a bananelor. Dar poporul din Guatemala avea cu totul alte dorinți. Aceasta a făcut ca în istoria Guatemalei să se producă o cotitură. Pentru prima dată acum 10 ani agenții lui „United Fruit" au fost răsturnați de la putere și în locul lor a fost instaurat un guvern democrat a cărui politică este conformă cu interesele vitale ale oamenilor muncii.

Nu-i greu de înțeles că aceste transformări petrecute în viața Guatemalei au stîrnit furia patronilor lui „United Fruit" și a protectorilor lor de la Departamentul de Stat al S.U.A. Dolarii nu au fost precupețiți atunci cînd era vorba de pregătirea loviturilor de stat împotriva guvernului ales al Guatemalei. Numai între 1946—1950 au avut loc peste 30 de încercări de lovituri de stat și revolte armate. După datele care au devenit cunoscute, numai la complotul din 29 martie 1953 „United Fruit" a contribuit cu 1 milion de dolari.

Dar toate aceste încercări s-au dovedit a fi sortite eșecului. Poporul guatemalez își apără cu dîrzenie libertatea.

S.U.A. pregătește o intervenție armată

Cercurile conducătoare din S.U.A., apărînd interesele monopolurilor americane ale căror profituri au fost lovite prin reforma agrară efectuată în Guatemala care a dat pămînt unui mare număr de țărani săraci, pun la cale numeroase provocări. Una din aceste provocări a constituit-o rezoluția anti-comunistă de la Caracas, rezoluție menită să pregătească terenul pentru intervenția armată împotriva Guatemalei.

Că conducătorii SUA sînt lipsiți de imaginație și de abilitate a devenit un lucru de notorietate publică. El a putut fi din nou verificat în aceste zile. Departamentul de Stat al S.U.A. și sateliții săi sud-americani au început să facă o zarvă teribilă cu privire la un pretins transport de arme poloneze ce ar fi sosit în Guatemala. De la această propagatorii isteriei războinice au ajuns să afirme că Guatemala se pregătește în vederea unei agresiuni împotriva vecinilor săi, că S.U.A. ar fi... amenințate, că este vorba de o acțiune a „comunismului mondial". Evident, toate acestea nu sînt decît scorniri ale lacheilor atît de săraci a dirigutorilor politicii externe americane.

Provocările nu s-au oprit însă la simple declarații. Nicaragua, a cărei dictator este Somoza, vechi client al Wall-Street-ului, a dat semnalul acțiunilor împotriva Guatemalei. Nicaragua a rupt relațiile diplomatice cu Guatemala. In același timp în Honduras, guvernul reacționar profitînd de existența unei greve a muncitorilor de pe plantațiile de banane a acuzat Guatemala că ar fi... inițiatoarea acestei greve. Mister Dulles pentru a agrava atmosfera a făcut o declarație în care a afirmat că S.U.A. este gata să ia măsuri împotriva Guatemalei, ceea ce înseamnă în fond mărturisirea intențiilor de intervenție armată. De altfel primii pași în această direcție au și fost făcuți. Mari cantități de arme au fost trimise în Nicaragua și Honduras țări vecine cu Guatemala. Pentru a intimida poporul Guatemalei (și ilustrînd din plin concepția americană despre dreptul popoarelor la independență națională) mai multe avioane americane de tip B-36, au zburat deasupra lui Guatemala-City, Capitala Guatemalei.

Poporul își apără libertatea

Dușmanii libertății Guatemalei zăngăne armele. Mirosul prafului de pușcă nu sperie însă curajosul popor guatemalez. Oamenii simpli din Guatemala sînt hotărîți să-și apere cuceririle, să nu permită agresorilor să le încalce pămîntul sfînt a patriei. Țăranii care au primit pămînt, muncitorii cărora li s-au îmbunătățit condițiile de trai, întregul popor trezit la o viață nouă, este hotărît să se ridice în apărarea libertății Guatemalei. Alături de el să află întreaga omenire progresistă.

In prima fotografie: împărțirea pămîntului în urma reformei agrare, muncitorilor agricoli de pe plantația „Las trojes" din localitatea San Juan Sacatapekes.

In a doua fotografie: Un țăran guatemalez care a primit pămînt prin reforma agrară ține o cuvîntare.

M. R.

Congresul Tineretului German pentru pace, unitate și libertate

BERLIN 5 (Agerpres). — A.D.N. transmite: La 4 iunie, Congresul Tineretului German pentru pace, unitate și libertate, și-a continuat lucrările.

Primul a luat cuvîntul Joseph Matelec (Frankfurt-pe-Main), delegat al tineretului vest-german. El a vorbit despre piedicile pe care au trebuit să le birue delegații tineretului vest-german pentru a putea veni la Congres. Matelec a declarat că numai prin unitate de acțiune tineretul german poate obține succese în lupta pentru drepturile lui.

Apariția la tribună a lui V. I. Kocemasov, conducătorul delegației tineretului sovietic, a fost întîmpinată de participanții la Congres cu aplauze prelungite.

Vorbind despre lupta tineretului german pentru o Germanie unită, iubitoare de pace și democrată, Kocemasov a asigurat că în această luptă tineretul german va găsi sprijinul deplin al tineretului Uniunii Sovietice. Vrem să subliniem astăzi, a spus în continuare Kocemasov, că tineretul sovietic năzuiește spre întărirea prieteniei atît cu tineretul din Republica Democrată Germană cît și cu tineretul din Germania occidentală. In interesul întăririi acestei prietenii invităm delegația tineretului din Germania occidentală să viziteze în vara aceasta Uniunea Sovietică, pentru a cunoaște condițiile de viață ale tineretului sovietic.

Apoi a luat cuvîntul Horst Schantor, delegatul tineretului din orașul Rostock, care a vorbit despre viața și munca tineretului din unul din cele mai mari porturi ale Republicii Democrate Germane.

Participanții la Congres au întîmpinat cu căldură cuvîntarea lui Cia Sou-i, conducătorul delegației tineretului chinez. In numele celor 100 milioane de tineri și tinere din Republica Populară Chineză, el a asigurat că în lupta sa dreaptă tineretul german va găsi un sprijin permanent din partea întregului tineret chinez. Cia Sou-i și-a încheiat cuvîntarea rostind cuvinte de salut în cinstea prieteniei dintre tineretul chinez și german, în cinstea lui Wilhelm Pieck, președintele R. D. Germane.

A urmat apoi la cuvînt Helmuth Krause, fost soldat în legiunea străină franceză, care a vorbit despre tratamentul inuman la care sînt supuși tinerii germani recrutați în legiunea străină franceză. Tineretul german, a spus el, nu vrea să-și verse sîngele în Vietnam și alte țări. El nu vrea să moară pentru interesele imperialiștilor și ațîțătorilor la un nou război mondial.

După aceea s-a dat cuvîntul lui Pelikan, secretarul general al Uniunii Internaționale a Studenților, ales în ședința din 4 iunie în Prezidiul Congresului, care a transmis participanților la Congres salutul tinerilor studenți din 72 țări, grupați în Uniunea Internațională a Studenților.

Tînărul miner Alfred Meisner din Gelsenkirchen (landul Renania de Nord-Vestfalia), a descris situația grea a minerilor din Germania occidentală.

La Congres au luat cuvîntul o serie de delegați ai tineretului din diferite părți ale Republicii Democrate Germane și ai Germaniei occidentale.

★

BERLIN 5 (Agerpres). — TASS transmite: Răspunzînd invitației Consiliului central al Uniunii Tineretului Liber German, a sosit la Berlin Ansamblul de stat de dansuri populare al U.R.S.S. sub conducerea artistică a lui Igor Moiseev, artist al poporului al U.R.S.S.

Ansamblul de stat de dansuri populare al U.R.S.S. va da o serie de spectacole în timpul celei de a doua întîlniri a tineretului din întreaga Germanie.

Cititorii răspund utemiștilor din comuna Peret

„Cum să facem viața de U. T. M. mai interesantă, mai plină de conținut?"

Tinerețea s-o trăim tinerește

Scrisoare deschisă tinerilor de la Centrul Mecanic S.M.T. Timișoara

—o—

Dragi tineri de la Centrul Mecanic S.M.T. Timișoara.

Aș vrea mai întîi să fac un mic istoric al întreprinderii noastre de oarece majoritatea dintre voi n-au cunoscut-o așa cum era ea acum aproape 9 ani. Mărturii au rămas doar cîteva fotografii pe care le vedeți la gazeta de perete. Da, așa a arătat atunci Centrul nostru Mecanic.

Este o mare mîndrie pentru noi că Centrul Mecanic înființat în 1945, a fost printre primele întreprinderi socialiste din Timișoara.

Partidul ne-a trasat sarcina să înființăm acest Centru Mecanic care să fie pilonul mecanizării agriculturii în regiune.

Intrebați-i pe cei vîrstnici cum arăta pe atunci clădirea noastră. Era o clădire dărăpănată, o fostă magazie de hîrtie, alături de un grajd. In anul 1947 am fost nevoiți să proptim zidurile atelierului cu grinzi, ca să nu se prăbușească. Uneltele și cele cîteva mașini vechi, le-am primit de la muncitorii din diferite întreprinderi ale orașului.

Mulți dintre voi n-ați cunoscut toate acestea. N-ați cunoscut nici faptul că primii noștri ucenici s-au ocupat mai mult de zidărie și salahorie, de cît de insușirea meseriei. Dar așa era pe atunci.

Atelierul nostru de azi, este o clădire modernă. N-a mai rămas nici urmă din vechea epavă ce era pe acest loc. Voi învățați azi la mașini moderne. Și să nu mai vorbim de minunatul nostru grup social — clădire mare cu etaj — unde vă puteți petrece atît de plăcut timpul liber.

De multe ori spuneam la ședințe: „iată, asta ne-a dat partidul". La noi însă cuvintele sînt de prisos. Stați de vorbă cu tovarășii mai vîrstnici, luați fotografiile de pe gazeta de perete, și comparați-le cu ce există azi.

Este adevărat, că ochii voștri se obișnuiesc repede cu tot ce văd în jur, dar nouă celor vîrstnici ne place să aruncăm o privire și peste anii care au trecut.

Nu mă îndoiesc că toți sînteți convinși de importanța întreprinderii noastre în transformarea socialistă a agriculturii. Avem tineri care merită toată lauda, ca de pildă fruntașul întrecerii socialiste Ervin Mates, sau lăcătușii Leban Iosif și Domoslaj Mihai, ori Costineanu Ilie și Mora Mihai, care s-au calificat la locul de muncă și și-au însușit bine meseria.

Dar noi avem și tineri despre care din păcate nu putem spune lucruri bune. Aș vrea să te întreb tovarășe Drăgoi Ioan: dacă în organizația U.T.M. ai învățat ce înseamnă dragostea pentru patria noastră, de ce nu iubești atelierul tău? De ce nu muncești pentru onoarea lui? In toată luna martie n-ai venit o zi la lucru, iar în aprilie ai lipsit opt zile. Tu la noi ai învățat. Și trebuie să-ți spun că nu te-ai străduit să înveți nici meseria pe care singur ți-ai ales-o. Tu Iekel Alexandru ai lipsit 12 zile în aprilie. Despre voi, Distel Ion și Mleșniță Victor, se plîng maiștrii că sînteți nedisciplinați, întîrziați mereu, aveți lipsuri nemotivate, în meserie sînteți slabi. Oare nu vă dați seama că voi înșivă vă furați căciula?

Aș vrea să vă spun cîte ceva și vouă tinerilor de la Școala profesională nr. 2 și Școala profesională de construcții nr. 6, care faceți orele de practică la noi. In fiecare zi mă uit cum veniți în atelier. Cu toate că nu sînteți ai întreprinderii îmi sînteți cu toții dragi. Cînd vă văd mă gîndesc că acum 45 de ani intram și eu pe ușa unui atelier. Nu vă povestesc cum și ce pățeam acolo, fiindcă știu că veți da din mînă: „Bătrînii ăștia știu să vorbească numai despre cum au învățat ei meseria și cîte palme au luat". Bine, cu astea nu vă „plictisesc". Vreau însă să vă spun că voi nu învățați meseria nici pentru mine și nici pentru maiștri, ci în primul rînd pentru voi. Dar uneori faceți ca struțul, vă băgați capul în nisip și credeți că v-ați ascuns. Ei, bine, nouă celor bătrîni nu ne e indiferent ce o să iasă din voi. Poate tu Gorbe vei deveni director, iar tu Biriș vei fi tehnician. Iar nouă nu ne este tot una ce director, sau ce tehnician veți fi. Voi sînteți garda cea tînără, care trebuie să ne schimbați în curînd pe noi. Iar pentru ca din ruine să se înalțe clădirea atelierului nostru, a trebuit multă muncă. Pentru ca noi să trăim zilele de azi, la Doftana, la Rîbnița, și-au dat sfîrșitul sute de oameni. Pentru ca voi să trăiți azi ca oamenii, a sîngerat poporul nostru sute de ani. Nu, prieteni, nouă nu ne este de loc indiferent ce gardă ne va schimba.

Aș vrea să adresez cîteva cuvinte și tovarășilor maiștri. Voi, tovarășe Varga Ludovic și Krulic Eduard se pare că ați uitat tinerețea voastră, zilele de ucenicie.

Tinerii noștri de azi n-au voie nici o clipă să simtă ce a fost atunci. Voi nu sînteți numai maiștri ci și profesori și părinți. Vă mai răstiți cîteodată grosolan la elevi. Vă întreb de ce? Așa, noi n-o să scoatem niciodată meseriași buni din ei. Sînt grele atribuțiile voastre, știu. Trebuie să strunjiți piese precum și oameni noi. E mai greu să crești însă urmași decît să strunjești piese exacte fără toleranțe de o miime. Insă a forma oameni noi e o treabă mult mai importantă. Preocupați-vă mai cu tragere de inimă de elevii școlilor profesionale, apropiați-vă de sufletul lor și veți vedea cît de ușor merge munca.

Iar voi băieți să vă dați mai mult interesul. Sînt într-adevăr unele probleme unde puteți să ne acuzați pe noi maiștrii, tehnicienii și director. Foarte bine, veniți cu curaj la noi.

Tinerii obișnuiesc să greșească. Aveți o fire mai entuziastă. Să nu credeți că noi nu înțelegem asta. Dar aș vrea să te întreb pe tine Bărbosule și pe tine Biriș, de ce v-a găsit maistrul dormind în orele de lucru? Nu puteți să spuneți că n-ați știut. Nu puteți să ne acuzați că nu v-am lămurit. Că doar atîta ați învățat la școală că disciplina socialistă vă obligă să nu faceți așa ceva. Nu vreau să vă explic ce vi s-ar fi întîmplat dacă ați fi făcut așa ceva acum zece ani. Vreau numai să vă întreb cum de nu v-a crăpat obrazul de rușine cînd v-a prins maistrul în asemenea hal de nerespect față de ceilalți muncitori și față de voi înșivă. V-au trimis părinții la învățătură. Aici ați primit masă, casă, îmbrăcăminte, aveți maiștri pricepuți care vă învață. Și asta vă e recunoștința? Dar dacă mîine tatăl tău Biriș, om bătrîn, va veni să mă întrebe: „Tovarășe director ce ai făcut din fiul meu?" Ce aș putea să-i răspund eu?

Tu Gorbe Ion confunzi atelierul nostru cu o cafenea. Vii în atelier și nu faci nimica. Cînd sună încetarea lucrului pleci cum ai venit. Iar tu Retingher Anton vii, dai bună ziua maistrului și în loc să-ți stea capul la meserie, îți iei „zborul", umbli ca o albină, de la mașină la mașină. Alții dintre voi, se așează în timpul lucrului pe o ladă își aprind tacticos o țigară și suflă fumul în fața maistrului.

Inteleg și eu ce înseamnă tinerețe, dar de la mici ștrengării și pînă la obrăznicie crasă, lipsă de respect, e o mare distanță. Gîndiți-vă, faceți bine cum vă purtați, cum munciți și învățați?

De fapt nu v-am spus încă totul. Ceea ce am arătat mai sus ne confirmă faptul că nu sînteți apropiați de întreprindere, că nu iubiți așa cum ar trebui locul vostru de muncă. Mă doare inima cînd văd că imediat cum sună încetarea lucrului vă aruncați sculele în dulap și o întindeți cu 80 pe oră, pe poartă.

Unde vă duceți? Ce faceți? Asta nu știu. Mă întreb numai de ce nu vă petreceți timpul liber în colectiv aici la noi? că doar există posibilități!

Băieți, am avut și eu un fiu, pe Lați. A fost utecist. De multe ori participam și eu la distracțiile lui. Credeți-mă, a fost tare greu atunci. Ori cînd ne puteau înhăța copoii siguranței. Vă puteți închipui că nici o miime din condițiile de azi, de a ne bucura și distra n-am avut atunci. Și totuși utecistii au știut să-și organizeze timpul liber, să trăiască în condițiile grele ale ilegalității o frumoasă viață de organizație.

Se studia, dar nu ca azi cînd intri în librărie și iei „Problemele leninismului" frumos tipărită și legată, ci pe foi scrise mărunt. Se organiza un mic ceai dansant, dar nu ca azi în sala de reprezentații cu balcon, cu scenă ca a Centrului nostru Mecanic, ci în maghernița unui tovarăș. Tinerii țineau și ședințe dar nu ca azi într-o sală frumos pavoazată, ci undeva în Pădurea Verde, sau într-un pod de casă.

Era greu, foarte greu, dar organizația de tineret a știut să găsească forme tinerești de muncă, care să învioreze viața de organizație.

Mă uit la voi Kruber Alois, Dabici Dușan, Hecht Ioan, Groza Martin, și alții, cărora vă place să jucați volei și mă mir. Vă jucați pe un maidan pe malul Begheului, cînd la noi în curte se face un teren de volei. Bătrînii amenajează terenul și voi jucați pe maidan. Cînd va fi gata veți veni să jucați pe terenul făcut de cei vîrstnici. Ei, spuneți și voi, e demn, e frumos și omenesc ca alții să vă scoată castanele din jar?

La noi în curte s-a mai amenajat un parc frumos pe terenul care era prefăcut în nămol de șenilele tractoarelor. Ați venit voi cei tineri să puneți mîna în mod serios?

Aș vrea să spun cîteva cuvinte și tovarășilor din comitetul organizației de bază U.T.M.

S-a obișnuit la noi, ca la alegerea organelor conducătoare să se aplaude frenetic, să se țină o ședință festivă. Dar după asta am uitat să-i mai tragem la răspundere pe cei aleși în conducerea organizației. Iar cei aleși uită că li s-au acordat o mare încredere, aceia de a fi conducători ai tineretului.

Vă întreb tovarăși din comitetul organizației de bază U.T.M.; de ce nu vă ocupați de organizarea timpului liber al tineretului? Nici de cum organizația voastră U.T.M. n-are aspect tineresc. Și într-adevăr, v-ați ocupat voi de distracții, de sport, de reuniuni? Ce-ați făcut ca tinerii să-și iubească locul de muncă, să se distreze în colectiv? Pentru asta, trebuie oare directive de „sus"? E oare nevoie să vină instructorul de la comitetul orășenesc U.T.M. să vă traseze sarcini? Dar unde este inițiativa, entuziasmul caracteristic tineretului?

Și încă un lucru tovarășe secretar Tătaru Augustin. Noul comitet U.T.M. a fost ales în februarie. De atunci s-au ținut două adunări generale. La prima adunare generală ați trasat sarcini cu privire la campania agricolă de primăvară, în a doua ați trasat sarcini pentru 1 Mai. Dar bine tovarășe Tătaru voi confundați organizația de tineret cu o mașină de trasat sarcini?

Sau să răsfoim planul vostru de muncă. Aveți o serie de acțiuni: muncă voluntară, cerc politic etc. Dar, o iotă n-ați trecut în plan despre folosirea în colectiv a timpului liber. Nimic. Parcă tinerilor nu le place, sportul, dansul, muzica, natura. Și oare nu se poate face nimic? Să încerc să vă propun eu cîte ceva. Ce-ar fi dacă ați organiza o reuniune tovărășească în sediul grupului social, dacă ați face într-o duminică o excursie în Pădurea Verde, dacă ați forma echipe de skif și să vă antrenați pe Bega, să jucați șah, tenis de masă... insfîrșit eu om bătrîn să vă învăț ce înseamnă tinerețea? Nu vă dați seama cît de minunat vă puteți bucura de tinerețea voastră?

Pe mine măi băieți m-a încercat o mare durere, o rană care nici acum nu s-a închis. In anii dictaturii fasciste Lați a fost înhățat de siguranță și ucis la Rîbnița. Vă dați seama ce înseamnă pentru un părinte pierderea unicului său fiu. Lați a murit ca un erou. Nu și-a trădat tovarășii. De asta sînt mîndru de el. Partidul ne-a crescut pe noi comuniștii tari ca oțelul. Pe noi durerea nu ne încovoaie.

Poate unii din voi se vor supăra pe mine citind aceste rînduri. Vor zice „iată, spune că ne e prieten și ne spală în „Scînteia tineretului", să afle toată țara cum e la noi". Nu prieteni, ați judeca greșit dacă vă gîndiți așa. Da, v-am dojenit pe unii cam tare, dar nu din rea voință, ci din dragoste. V-am spus că nouă celor vîrstnici nu ne e indiferent ce urmași vom avea. Aflați că eu cît îs de bătrîn țin tare mult la voi, v-am îndrăgit pe toți. In fiecare din voi eu vreau să-l văd pe Lați al meu, care n-a apucat zilele acestea. Și în tine Bărbosule, ștrengarule, și în voi Biriș, Gorbe, Retingher, Drăgoi, Iekel, Tătaru și în voi toți. Partidul ne-a încredințat tezaurul de aur al patriei: tineretul. Este cea mai de încredere sarcină: să creștem din puieți stejari puternici, cu rădăcini adînci înfipte în pămînt, cu coroana bogată.

Voi tinerii aveți o viață frumoasă și luminoasă în fața voastră! Ea a fost creată pentru voi, pentru bucuria voastră. Mai sînt însă multe de făcut, multe greutăți de învins. Să fim însă demni de măreția zilelor pe care avem fericirea să le trăim.

I. SCHÖNBERGER
Director la Centrul Mecanic S.M.T.-Timișoara

Conferinţa de la Geneva

GENEVA 5 (Agerpres). — **De la corespondentul special.**

Reprezentanţii celor 19 ţări au continuat sîmbătă discutarea problemei coreene. In cadrul şedinţei au luat cuvîntul reprezentanţii Etiopiei, Republicii Populare Democrate Coreene, Republicii Populare Chineze, Filipinelor, Uniunii Sovietice, Olandei.

Delegaţiile Etiopiei şi Filipinelor nu au făcut altceva decît să repete o seamă de teze cunoscute pentru a justifica agresiunea săvîrşită de aşa zisele trupe O.N.U. în Coreea respingînd cu aceleaşi „argumente" cunoscutele propuneri ale Republicii Populare Democrate Coreene.

Ambii oratori în cuvîntările lor, ca de altfel şi delegatul Olandei, au sprijinit teza americană de ţinere a alegerilor în întreaga Coree sub aşa zisul control al Organizaţiei Naţiunilor Unite, alegeri menite să ducă la impunerea regimului lui Li Sîn Man în întreaga Coree.

Reprezentantul R.P.D. Coreene, Nam Ir, care a luat cuvîntul după delegatul Etiopiei a declarat că propunerile din 22 mai făcute de delegatul lisînmanist sînt inacceptabile. Faptul că acest plan prevede menţinerea trupelor străine în Coreea de sud, arată că se doreşte să se exercite o presiune pe acest teritoriu.

Ministrul de externe al Uniunii Sovietice, V. M. Molotov, şi-a început expunerea prin a trece în revistă principalele probleme supuse spre examinare conferinţei de la Geneva, în ceea ce priveşte reglementarea paşnică a problemei coreene.

In cuvîntarea sa, Molotov a făcut o seamă de propuneri deosebit de importante, care privesc posibilitatea încheierii unui acord în vederea rezolvării problemei coreene.

In vederea unificării Coreei şi a creării unui stat coreean unit, independent şi democratic — se arată în propunerea făcută — să se organizeze alegeri libere pe întregul teritoriu al Coreei. Alegerile trebuie să fie organizate la şase luni după încheierea acordului.

Alegerile trebuie organizate pe baza scrutinului secret şi a sufragiului universal. Reprezentarea în organul legislativ pe întreaga Coree trebuie să fie proporţională cu populaţia întregii Coree. Pentru pregătirea şi organizarea alegerilor generale libere în întreaga Coree şi pentru a contribui la apropierea între Republica Populară Democrată Coreeană şi Republica Coreeană, să se creeze un organ pe întreaga Coree compus din reprezentanţi ai Republicii Populare Democrate Coreene şi Republicii Coreene.

Să se retragă toate forţele armate străine din Coreea într-un termen determinat.

In vederea supravegherii alegerilor libere în întreaga Coree se arată în propunerea prezentată de V. M. Molotov să se stabilească o comisie internaţională. Chestiunea privind compunerea unei astfel de comisii de supraveghere va trebui examinată în mod suplimentar.

Recunoscîndu-se necesitatea prevenirii violării păcii în Coreea — se prevede în propunerea amintită — este necesar ca ţările cele mai interesate în menţinerea păcii în Extremul Orient să se angajeze şi să garanteze dezvoltarea paşnică a Coreei, ceea ce ar contribui la rezolvarea problemei unificării naţionale a Coreei. Chestiunea privind statele care trebuie să se angajeze la garantarea dezvoltării paşnice a Coreei, ca şi natura unor astfel de angajamente, va trebui să fie examinată în mod suplimentar.

In încheierea cuvîntării sale, V. M. Molotov, a răspuns la o seamă de afirmaţii făcute în şedinţa anterioară de delegatul Statelor Unite, care a încercat să justifice agresiunea americană în Coreea şi să pledeze în favoarea menţinerii trupelor Organizaţiei Naţiunilor Unite în Coreea.

In expunerea făcută în cadrul şedinţei de azi, Ciu En-lai ministrul de externe al Republicii Populare Chineze, a arătat în ce constă caracterul celor 14 aşa zise propuneri ale Coreei de sud, de rezolvarea problemei coreene, care urmăresc în fond anexarea Coreei de nord la Coreea de sud, şi impunerea regimului lui Li Sîn Man întregii ţări.

Ciu En-lai a arătat că datorită faptului că Coreea este împărţită de mai mulţi ani şi că nu există relaţii strînse între Coreea de nord şi cea de sud din pricina războiului, s-a propus ca o comisie neutră de naţiuni să sprijine o comisie formată din reprezentanţii celor două părţi ale Coreei pentru supravegherea unor alegeri pe întreaga Coree.

Ciu En-lai a arătat că din moment ce o organizaţie internaţională aşa cum este comisia neutră care supraveghează aplicarea armistiţiului din Coreea, şi-a dovedit o seamă de calităţi în activitatea sa nu este nici un motiv ca această comisie, sau una asemănătoare să nu poată să organizeze în viitor supravegherea unor alegeri libere în întreaga Coree.

Retragerea trupelor străine din întreaga Coree, a spus Ciu En-lai este o condiţie indispensabilă pentru ca poporul coreean să-şi poată exprima în mod liber dorinţa sa în alegerile pe întreaga ţară.

Ciu En-lai a declarat că nu vede nici un motiv pentru care conferinţa de la Geneva n-ar fi în stare ca să ajungă cît de curînd la un acord în privinţa retragerii tuturor trupelor străine din Coreea, într-o perioadă anumită, în privinţa garantării dezvoltării paşnice a Coreei, de către naţiunile cele mai interesate în asigurarea păcii în Orientul Indepărtat.

In legătură cu conferinţa de la Geneva

GENEVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a aflat, la şedinţa din 4 iunie cele nouă delegaţii au reluat discutarea problemelor cuprinse în propunerile delegaţiilor R. P. Chineze şi R. D. Vietnam. După cum a subliniat delegaţia sovietică, discutarea acestor propuneri a arătat în care puncte părerile se apropie şi în care ele diferă. Printre chestiunile asupra cărora nu există un acord se numără în primul rînd problema stabilirii unei supravegheri internaţionale corespunzătoare asupra îndeplinirii acordului cu privire la încetarea ostilităţilor în Indochina şi a creării în acest scop a unei comisii de supraveghere alcătuită din reprezentanţii statelor neutre. Se ştie că delegaţia sovietică a propus constituirea unei comisii compuse din Polonia, Cehoslovacia, India şi Pakistan. Unele delegaţii s-au opus acestei propuneri. Printre altele ele au exprimat părerea că o astfel de componenţă a comisiei internaţionale nu ar fi potrivită, deoarece Polonia şi Cehoslovacia nu ar putea fi considerate state neutre. Aceste delegaţii îşi întemeiază afirmaţiile pe considerente de ordin ideologic sau pe diferenţa între sistemele sociale. In legătură cu aceasta, delegaţia sovietică a subliniat că dacă ar fi să se ia în consideraţie acest punct de vedere, atunci ar trebui să se dea dovadă de consecvenţă şi să se recunoască că nici statele capitaliste nu pot fi neutre.

Ţinînd seama de părerea expusă în cursul discuţiilor cu privire la posibilitatea instituirii unei comisii O.N.U. care să supravegheze înfăptuirea acordului pentru încetarea ostilităţilor în Indochina, delegaţia sovietică a amintit conferinţei că delegaţiile R. P. Chineze şi R. D. Vietnam au şi arătat că O.N.U. nu are nimic de a face cu conferinţa de la Geneva şi nu este potrivită pentru scopul sus-amintit, chiar numai din motivul că paşnicul popor chinez de 500.000.000 nu se bucură de drepturile sale legitime în această organizaţie. Printre participanţii la actuala conferinţă există state care nu sînt membre ale O.N.U., totuşi în comisia internaţională trebuie să fie reprezentate, fără îndoială, ţări care sînt în relaţii diplomatice cu aceste state. De aici rezultă că asemenea ţări ca Polonia şi Cehoslovacia trebuie să facă parte din Comisia internaţională pentru supravegherea îndeplinirii acordului.

O altă problemă importantă asupra căreia s-au ivit divergenţe în cursul discutării este chestiunea constituirii comisiilor mixte de reprezentanţi ai celor două părţi beligerante şi a relaţiilor reciproce dintre comisiile mixte şi comisia de supraveghere formate din state neutre. Unele delegaţii, printre care cea franceză, şi-au exprimat părerea că comisiile mixte trebuie să fie într-o oarecare măsură subordonate Comisiei statelor neutre. După părerea delegaţiei sovietice, această situaţie ar complica atît activitatea comisiilor mixte cît şi a comisiilor statelor neutre. Interesul cauzei cere ca cele două feluri de comisii să-şi coordoneze activitatea şi să lucreze în înţelegere fără însă a fi subordonate una alteia.

Delegaţia sovietică a subliniat rolul important nu numai al comisiei neutre, ci şi al comisiei mixte cărora le revine o mare răspundere în ce priveşte îndeplinirea condiţiilor acordului pentru încetarea focului, deoarece tocmai un acord între cele două părţi prezintă o importanţă hotărîtoare în înlăturarea diferendelor care s-ar putea ivi între părţi. Aceasta nu trebuie însă să diminueze cu nimic rolul comisiei statelor neutre care trebuie să ajute cele două părţi să înfăptuiască acordul sus-amintit. Delegaţia sovietică şi-a exprimat părerea în chestiunea privind sfera de activitate a comisiei statelor neutre: dacă supravegherea se va extinde numai asupra Vietnamului sau şi asupra statelor Patet-Lao şi Khmer. Delegaţia sovietică a subliniat că dacă se porneşte de la sarcina restabilirii păcii în Indochina luată în ansamblu — şi tocmai aceasta este sarcina conferinţei de la Geneva — atunci activitatea acestei comisii nu se poate mărgini doar la Vietnam. Lipsa unei supravegheri corespunzătoare în Patet-Lao şi Khmer ar putea duce la acumularea de arme şi trupe venite din afară pe teritoriile acestor state şi, posibil, la crearea de baze militare străine ceea ce ar periclita îndeplinirea acordului cu privire la încetarea ostilităţilor în Indochina şi ar duce la primejdia reluării războiului în această zonă, primejdie decurgînd din această situaţie. In legătură cu aceasta, delegaţia sovietică a amintit conferinţei că propunerile franceze din 8 mai se exprimă în acelaşi fel despre controlul internaţional pentru Vietnam ca şi pentru Laos şi Cambodgia.

In concluzie, delegaţia sovietică a arătat că există premizele necesare unui acord în chestiunea creării unei comisii a statelor neutre, deşi poziţiile în această chestiune ale participanţilor la conferinţa de la Geneva nu corespund încă pe deplin.

Ocupîndu-se de propunerea delegaţiei R. P. Chineze care prevede că cele două părţi trebuie să înceapă tratative asupra problemei fixării teritoriilor de regrupare şi asupra altor chestiuni legate de aceasta, delegaţia sovietică a subliniat că în această privinţă s-a şi făcut un pas înainte. Se ştie că s-a adoptat de comun acord hotărîrea cu privire la întîlnirea reprezentanţilor comandamentelor celor două părţi şi că reprezentanţii lor militari au şi stabilit contactul aci, la Geneva.

In cursul discuţiilor, delegaţia franceză a pus chestiunea atribuţiilor comisiei statelor neutre şi a relaţiilor ei cu comisiile mixte. Această delegaţie a întrebat cui trebuie să se adreseze comisia statelor neutre în cazul cînd nu se va cădea de acord asupra unei chestiuni sau a alteia. După părerea delegaţiei sovietice, răspunsul la această întrebare decurge din faptul că toţi participanţii la conferinţă au acceptat ca îndeplinirea acordului să fie garantată de anumite state. Astfel stînd lucrurile, se înţelege de la sine că chestiunea divergenţelor, atît din sînul comisiei neutre, cît şi din comisiile mixte — în cazul cînd comisiile nu vor reuşi să le rezolve — trebuie supusă ţărilor garante.

Dacă neînţelegerile din comisia neutră sau din comisiile mixte pot da loc unor grave complicaţii, ţările garante trebuie să ia măsuri colective.

Potrivit informaţiilor existente, delegaţia engleză a recunoscut la şedinţa din 4 iunie necesitatea creării comisiilor mixte alcătuite din reprezentanţii comandamentelor celor două părţi. Totuşi, după părerea delegaţiei engleze, neînţelegerile care s-ar ivi în comisiile mixte trebuie rezolvate de o comisie internaţională.

Delegaţia engleză nu şi-a exprimat părerea cu privire la componenţa comisiei internaţionale, propunînd ca această chestiune să fie discutată pe cale neoficială.

După cum s-a aflat, delegaţia engleză a recunoscut drept utilă propunerea delegaţiei R. P. Chineze ca comisia internaţională să fie sub controlul ţărilor participante la conferinţa de la Geneva, garante ale acordului cu privire la încetarea ostilităţilor în Indochina. In acest scop, delegaţia engleză a propus crearea unui organ permanent alcătuit din reprezentanţi ai ţărilor garante. Se spune că delegaţia franceză a recunoscut de asemenea drept utilă crearea comisiilor mixte. Ea a formulat însă condiţia ca să existe un „arbitru" în persoana comisiei internaţionale de supraveghere. După părerea delegaţiei franceze, chestiunile importante trebuie examinate de comisia internaţională. In ce priveşte comisiile mixte, adică comisiile în care sînt reprezentate cele două părţi, delegaţia franceză le atribuie un rol secundar, propunînd ca ele să se ocupe numai cu chestiuni de mică importanţă. Delegaţia franceză a exprimat părerea că funcţiunile comisiilor mixte vor putea fi extinse numai cînd aceste comisii „îşi vor fi justificat existenţa". O astfel de interpretare, se subliniază aci, care ar da părţii franceze posibilitatea ca sub orice pretext să zădărnicească activitatea comisiilor mixte, porneşte de la ideea că întreaga răspundere trebuie concentrată în mîinile comisiei internaţionale.

S-a aflat că delegaţia sovietică a fost de acord cu dorinţele delegaţiilor engleză şi franceză ca participanţii la conferinţă să procedeze la un schimb neoficial de păreri cînd se va examina chestiunea organizării supravegherii internaţionale asupra îndeplinirii acordului pentru încetarea ostilităţilor.

Se spune că la şedinţa din 4 iunie, delegaţia Statelor Unite ar fi declarat că în eventualitatea realizării unui acord cu privire la componenţa şi la funcţiunile comisiei internaţionale, precum şi cu privire la obligaţiile ţărilor garante, realizarea unei înţelegeri în toate celelalte chestiuni cuprinse în propunerile R. P. Chineze nu va mai întîmpina dificultăţi.

A. Eden s-a reîntors la Londra

LONDRA 5 (Agerpres). — Anthony Eden, ministrul afacerilor externe al Marii Britanii, care s-a reîntors vineri seara la Londra venind de la Geneva, a declarat că lucrările conferinţei au înregistrat un progres.

O şedinţă a Consiliului de Miniştri a fost convocată în mod special pentru sîmbătă, Eden prezentînd cu acest prilej un raport în legătură cu mersul lucrărilor conferinţei de la Geneva.

Cel de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Francez

PARIS 5 (Agerpres). — TASS transmite: La 4 iunie, Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Francez şi-a continuat lucrările. In şedinţa de dimineaţă, prezidată de Etienne Fajon, membru al Biroului Politic, au continuat discuţiile pe marginea raportului lui Jacques Duclos.

Delegaţii care au luat cuvîntul la discuţii au subliniat năzuinţa de nebiruit a întregului popor francez spre schimbarea politicii externe a guvernului, spre restabilirea independenţei naţionale a Franţei, spre asigurarea păcii şi securităţii ţării. Vorbitorii au subliniat că clasa muncitoare franceză îşi dă perfect de bine seama de necesitatea respingerii faimoasei „comunităţi defensive europene", a cărei ratificare de către Franţa se străduiesc s-o obţină revanşarzii germani şi protectorii lor americani.

André Souquière, secretar al Federaţiei din departamentul Sena a partidului comunist, a condamnat cu asprime ideile răspîndite de cercurile reacţionare cu privire la „declinul" Franţei şi al poporului francez. El a declarat că partidul comunist trebuie să lupte pentru unirea tuturor forţelor naţionale din Franţa în jurul clasei muncitoare, care trebuie să devină adevărata forţă conducătoare a naţiunii în lupta pentru independenţa ţării.

După ce au vorbit delegaţii Federaţiilor din departamentele Bas-Rhin şi Haute Garonne, care s-au ocupat de problemele luptei pentru pace şi ale organizării mişcării greviste, s-a dat cuvîntul lui Léon Feix, membru al Comitetului Central. Cuvîntarea lui a fost consacrată în întregime problemelor coloniale şi sarcinilor partidului comunist în ceea ce priveşte acordarea de ajutor oamenilor muncii din coloniile franceze în lupta lor pentru eliberarea de sub jugul colonial.

Şedinţa din după amiaza zilei de 4 iunie a Congresului a fost prezidată de Raymond Guyot, membru în Biroul Politic. El a dat cuvîntul lui Etienne Fajon, membru în Biroul Politic. El a dat citire următorului mesaj de salut adresat Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez de către Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice:

Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice trimite un salut frăţesc Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez.

Prin lupta sa neobosită pentru pace, democraţie şi independenţă naţională, gloriosul Partid Comunist Francez, conducătorul încercat al clasei muncitoare din Franţa, şi-a cîştigat prestigiul şi încrederea bine meritate în masele largi populare.

Sub conducerea Partidului Comunist Francez, clasa muncitoare şi oamenii muncii din Franţa luptă cu succes pentru interesele lor vitale şi pentru libertăţi democratice, împotriva înrobirii ţării de către imperialismul american.

Partidul Comunist Francez păşeşte în avangarda luptei poporului francez pentru pace şi întărirea securităţii în Europa şi în întreaga lume, împotriva primejdiei unui nou război, împotriva creării de grupări militare şi împotriva cursei înarmărilor. Comuniştii francezi însufleţesc şi antrenează pe toţi patrioţii sinceri ai Franţei.

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice urează Partidului Comunist Francez noi succese în apărarea independenţei naţionale şi a intereselor vitale ale oamenilor muncii, în organizarea unităţii de acţiune a clasei muncitoare şi a coeziunii tuturor forţelor patriotice din ţară, în consolidarea rîndurilor sale şi în educarea membrilor partidului în spiritul marxism-leninismului, în lupta pentru pace, democraţie şi socialism.

Trăiască Partidul Comunist Francez — detaşamentul de avangardă al clasei muncitoare franceze şi al tuturor oamenilor muncii din Franţa!

Trăiască prietenia dintre popoarele U.R.S.S. şi Franţei!

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

Delegaţii la Congres au întîmpinat acest mesaj cu aplauze furtunoase şi aclamaţii în cinstea marelui Partid Comunist al Uniunii Sovietice şi a Comitetului său Central. Toţi delegaţii la Congres s-au ridicat în picioare şi au cîntat „Internaţionala".

După ce a dat citire mesajului de salut, Etienne Fajon a repetat în numele comuniştilor francezi şi al clasei muncitoare din Franţa cunoscutele cuvinte ale lui Maurice Thorez că poporul francez nu va lupta niciodată împotriva Uniunii Sovietice.

Benoît Frachon, secretar general al Confederaţiei Generale a Muncii, a rostit apoi o amplă cuvîntare. El s-a ocupat de sarcinile partidului comunist în mişcarea sindicală.

In cuvîntarea lui, cunoscutul scriitor francez Louis Aragon, membru în C.C. al Partidului Comunist Francez, a analizat în mod amănunţit activitatea partidului în rîndurile intelectualilor.

★

PARIS 5 (Agerpres). — TASS transmite: In cadrul şedinţei din 4 mai a Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez s-a anunţat că o delegaţie a Congresului, condusă de François Billoux, membru în Biroul Politic, a vizitat Ministerul Afacerilor Externe şi a remis o rezoluţie de protest împotriva refuzului de a acorda vize de intrare oaspeţilor din partea partidelor frăţeşti din ţările de democraţie populară, invitaţi la Congres. Delegaţia a primit asigurări că se vor elibera vizele necesare. Totodată, guvernul a acordat viza de intrare în Franţa reprezentanţilor Partidului Comunist Italian, invitaţi la Congres.

Noi succese ale Armatei Populare Vietnameze

HANOI 5 (Agerpres). — După cum anunţă agenţia France Presse, Armata Populară Vietnameză a ocupat localităţile Seminaije şi Koanfonga din provincia Buichu, situate la circa 100 de kilometri sud de Hanoi.

Cercurile militare franceze din Hanoi îşi exprimă îngrijorarea în urma pierderii acestor localităţi, deoarece ele se află într-una din cele mai bogate regiuni în orez din delta Tonkinului.

După cum precizează France Presse, ocuparea localităţii Seminaije de către forţele populare vietnameze „riscă să provoace un şoc psihologic" colonialiştilor francezi.

Armata Populară Vietnameză îşi continuă de asemenea operaţiunile ofensive şi în sudul Vietnamului. Agenţia France Presse anunţă că postul de la Bang Aerieng, situat la 80 de kilometri nord-vest de Nhatrang, a fost evacuat de forţele franceze. De asemenea, forţele populare au deslănţuit o serie de atacuri şi în centrul Vietnamului, în regiunile Turanne şi Quangtri. In urma acestor acţiuni, trei posturi franceze au fost ocupate de forţele populare.

France Presse relatează de asemenea că patrulele de cercetare ale unităţilor populare desfăşoară o intensă activitate în întreaga regiune din centrul Vietnamului.

O declaraţie a lui Dulles

WASHINGTON 5 (Agerpres). — TASS transmite: La 3 iunie, în Comisia mixtă a Congresului S.U.A. pentru problemele energiei atomice, secretarul de stat Dulles s-a pronunţat în sprijinul amendamentelor la legea cu privire la energia atomică din anul 1946. Potrivit acestor amendamente, guvernului S.U.A. trebuie să i se acorde posibilitatea de a pune la dispoziţia aliaţilor săi informaţii în legătură cu folosirea energiei atomice.

Justificînd poziţia S.U.A., care respinge cu încăpăţînare propunerea sovietică ca statele să renunţe la folosirea armelor atomică şi cu hidrogen, Dulles a încercat să arunce asupra Uniunii Sovietice răspunderea pentru faptul că pînă în prezent nu s-a ajuns la un acord în problemele atomice.

Referindu-se la tratativele americano-sovietice în problemele atomice începute în legătură cu propunerea preşedintelui Eisenhower cu privire la crearea unui „fond internaţional al materialelor atomice", Dulles a afirmat că proiectul de lege propus comisiei „nu conţine nici un fel de obstacole pentru propunerea preşedintelui" şi a subliniat că tratativele americano-sovietice „se află într-un stadiu de provizorat".

Răspunzînd la întrebarea preşedintelui comisiei, Cole, Dulles a repetat că aceste tratative „continuă".

TRATATIVELE FRANCO-AMERICANE PENTRU CONTINUAREA RAZBOIULUI DIN INDOCHINA

LONDRA 5 (Agerpres). — Ziarul „Daily Mail" publică la loc de frunte un articol al corespondentului său din Paris în care se spune că în prezent între Franţa şi Statele Unite s-a realizat de fapt un acord cu privire la condiţiile intervenţiei americane în războiul din Indochina. Tratativele diplomatice — scrie corespondentul — care se desfăşoară de cîteva săptămîni atît la Paris cît şi la Washington, au realizat un progres considerabil. Atît Franţa, cît şi America învăluie în cel mai mare secret acordul — ale cărui prevederi, după cum se anunţă, ţintesc departe.

★

PARIS 5 (Agerpres). — Ziarele franceze consacră numeroase comentarii numirii lui Frederic Dupont (URAS) în funcţia de ministru al statelor asociate şi a generalului Ely în funcţia de comandant suprem al corpului expediţionar francez şi de comisar general al Franţei în Indochina.

Neputînd trece cu vederea dorinţa poporului francez de a se încheia pacea în Indochina, numeroase ziare burgheze critică numirea lui Dupont, cunoscut partizan al politicii de război în Indochina, în postul de ministru al statelor asociate.

Ziarul „Franc Tireur" scrie: „Frederic Dupont este omul războiului din Indochina, acela care întotdeauna s-a pronunţat împotriva negocierilor de pace. Chemîndu-l în rîndurile guvernului în timpul cînd se desfăşoară negocierile de la Geneva, domnul Laniel şi-a luat o grea răspundere".

De asemenea, ziarul „Combat" critică cu vehemenţă numirea lui Frederic Dupont în funcţia de ministru al statelor asociate. Cu intrarea lui Frederic Dupont în guvern, mişcarea pentru continuarea războiului în Indochina pînă la „sfîrşitul victorios" va avea încă un „adept", scrie ziarul „Combat", care pune următoarea întrebare: „Cum va putea oare Laniel, după o asemenea numire, să mai continuie să vorbească despre dorinţa sa de a obţine încetarea focului?"

Ziarul „L'Humanité" scrie că Frederic Dupont este pentru continuarea războiului în Vietnam şi subliniază că numirea generalului Ely în postul de comandant suprem al corpului expediţionar va fi primită cu satisfacţie la Washington.

Ziarul aminteşte că Ely a făcut în repetate rînduri călătorii în S.U.A. pentru a „căuta mijloace pentru extinderea războiului murdar".

Scurte ştiri

● Potrivit relatărilor ziarelor, la 4 iunie, şeful guvernului francez, Laniel, şi şeful guvernului baodaist, Buu Lok, au parafat aşa numitele tratate „cu privire la independenţă şi colaborare" între Franţa şi regimul baodaist.

● După cum reiese dintr-o informaţie a corespondentului din Seul al agenţiei United Press, în ciuda teroarei poliţieneşti şi a samavolniciei autorităţilor, partidul lisînmanist, adică partidul liberal, a întrunit la „alegerile" din 20 mai, numai 36,8 la sută din numărul total al voturilor date de alegători.

● Intervenind cu brutalitate pentru a împrăştia un miting organizat de tineretul vest-berlinez în semn de protest împotriva tratatului armatei europene, autorităţile poliţieneşti din Berlinul occidental au arestat peste 90 de tineri. Au fost înregistraţi numeroşi răniţi din rîndurile manifestanţilor.

● La 3 iunie la Casa de concerte din Stockholm a avut loc cel de al doilea concert al violonistului sovietic, David Oistrah. Ziarele suedeze din dimineaţa zilei de 4 iunie subliniază uriaşul succes al lui David Oistrah.

● Din Tokio se anunţă că în cursul lunii mai a.c. a fost înfiinţată o uniune pentru promovarea comerţului japono-sovietic formată din membri ai parlamentului japonez. La şedinţa de constituire a noii uniuni au participat membri ai dietei, reprezentînd diferite partide politice.

● O violentă explozie s-a produs în ziua de 4 iunie la o uzină de produse chimice din apropiere de Charleston, (S.U.A.) rănind 25 de persoane. Pagubele materiale nu au fost încă **evaluate.**

Regimul de democraţie populară a creat copiilor din R. P. Polonă condiţii pentru a trăi o viaţă luminoasă, plină de bucurii; în prezent copiii au toate posibilităţile pentru a-şi dezvolta aptitudinile şi talentele lor.

In fotografie: **Kazimierz Lipinski, elev al şcolii de arte plastice din Szczecin arată colegei sale Felicji Smajkowskiej noul său desen în creion.**

SCRISOARE DIN R. CEHOSLOVACA

Un dans al prieteniei romîno-cehoslovace

Neşterse au rămas în amintirea tinerilor din Republica Cehoslovacă care au participat la cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Bucureşti, minunatele clipe petrecute în Republica Populară Romînă. Deseori ei vorbesc prietenilor şi celor vîrstnici despre entuziasmul şi căldura cu care au fost înconjuraţi de poporul nostru în acele minunate zile ale lui august 1953. Festivalul a pus încă o piatră la temelia prieteniei de nezdruncinat dintre poporul romîn şi popoarele Cehoslovaciei, prietenie care a existat de veacuri, prietenie care s-a născut şi s-a consolidat în focul luptelor comune pentru libertate şi o viaţă mai bună.

Intors de la Festival, ansamblul tineretului slovac de cîntece şi jocuri „Lucnica" din Bratislava, laureat al premiului de stat cehoslovac, laureat al celui de al III-lea Festival Mondial de la Berlin şi al celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Bucureşti, a inclus în programul său dansul original „Intîlnirea".

Acest dans simbolizează întîlnirea care a avut loc la Festival între tineretul luptător pentru pace din întreaga lume.

Conceput coregrafic de către Stepan Nosal — coregraful ansamblului „Lucnica" — dansul reprezintă în prima sa parte un grup de tineri romîni dansînd un joc popular romînesc. In acest moment îşi face apariţia un grup de tineri slovaci, se opresc, privesc şi urmăresc cu atenţie jocul executat de romîni, apoi încep şi ei a arăta tinerilor din R.P.R. jocurile slovace. Intră după aceea în scenă un grup de fete slovace şi romînce şi tinerii, între care s-a şi legat prietenie învaţă unul de la celălalt să joace. Dansul trece apoi printr-un moment liric, în care ideea prieteniei între popoarele noastre este subliniată prin exemplul unei frumoase prietenii care se leagă între un tînăr slovac şi o romîncă — pentru ca în cele din urmă totul să culmineze într-un minunat joc comun vesel, entuziast, plin de tinereţe.

Dansul care se desfăşoară într-un ritm extrem de rapid reflectă fericirea, bucuria de a trăi o viaţă nouă în republicile noastre prietene. Acest dans exprimă dorinţa tineretului de a apăra viaţa nouă, dreptul la fericire, dreptul la pace. Muzica compusă de cunoscutul compozitor slovac Jan Cikker, laureat al Premiului Păcii al Republicii Cehoslovace — împreună cu compoziţia coreografică a lui Stepan Nosal sînt o admirabilă împletire de motive din muzica şi jocurile poporului slovac şi romîn, oglindind frumuseţea şi vitalitatea folclorului popoarelor noastre prietene.

C. BARBORICĂ, bursier al R.P.R. student al Facultăţii de Filozofie din Bratislava

In preajma campionatului mondial de fotbal

Sport şi... afaceri

Subiectul discuţiilor în lumea amatorilor de fotbal a devenit acum campionatul mondial, competiţie care a început anul trecut, programîndu-şi acum în Elveţia jocurile finale. Privirile tuturor sînt aţintite asupra pregătirilor pe care le fac cele 16 finaliste ale campionatului mondial, echipe calificate după diferitele turnee preliminare. Iubitorii de fotbal din toate ţările sînt curioşi să afle care echipă va deveni campioană mondială, fiindcă fotbalul este îndrăgit de toate ţările celor cinci continente cu o singură curioasă excepţie: S.U.A.! Intr-adevăr, în Statele Unite ale Americii nu se joacă aproape de loc fotbal.

Aşa se explică că la campionatul mondial de fotbal S.U.A. a fost reprezentată de o echipă foarte slabă care a fost eliminată în grupa în care juca Mexic şi Haiti.

Ziarul american „Daily Worker" relatează amănunte interesante asupra acestui subiect. La sosirea echipei Haiti la Miami (S.U.A.) pentru susţinerea primului joc, fotbaliştii oaspeţi au fost sechestraţi la aeroport de către... poliţia americană. Cauza: toţi fotbaliştii echipei Haiti aveau pielea de culoare neagră. Mai mult chiar, conducătorii fotbalului american au inventat o idee năstruşnică. Ei au convenit să joace toate meciurile în cadrul grupei respective în deplasare, dar cu o anumită condiţie, anume că în aceste jocuri pe teren străin, echipei S.U.A. să i se considere dublul punctelor cîştigate. Cu alte cuvinte două puncte pentru meci nul şi patru pentru victorie!... Condiţie inutilă deoarece la acest punctaj „original" nu a consimţit nimeni, şi de altfel echipa S.U.A. a pierdut amîndouă jocurile cu Mexic (3—0 şi 4—2).

★

Reprezentative a 16 ţări se pregătesc să participe în optimile de finală ale campionatului mondial. De notat că două din ele au intrat direct în turneul final: Uruguay, campioana mondială şi Elveţia ţară gazdă a campionatului.

Dacă pentru Uruguay această concesie poate părea justificată, nu acelaşi lucru se poate spune în cazul elveţienilor. Aceştia fac o dublă afacere: ei se califică fără emoţii în turneul final şi vor beneficia de cîştiguri grase, rezultate din organizarea competiţiei. Elveţienii, hotelieri renumiţi, au de gînd să cîştige nu numai din primirea spectatorilor de peste hotare ci chiar din cazarea participanţilor. Lista de preţuri a hotelurilor din Berna, Lausanne, Zurich, Basel, Lugano şi Geneva (oraşele care vor găzdui meciurile) este deosebit de piperată... De exemplu, o cameră cu pensiune la „Ascot Hotel" din Zurich costă 35 franci elveţieni pe zi, sumă care ar îndestula familia unui muncitor pe două săptămîni... Cîştiguri importante se sconteazǎ şi la biletele de intrare la meciuri care vor fi foarte scumpe dat fiindcă stadioanele din Elveţia sînt destul de mici. Doar stadionul „Wankdorf" din Berna cuprinde 60.000 de locuri, celelalte cinci au însă o capacitate între 30—40.000 locuri. Demn de remarcat este faptul că un calcul general arată că din totalul celor 264.000 locuri de pe cele şase terenuri, 197.000 sînt locuri... în picioare! Organizatorii au anunţat că şi locurile rezervate presei vor fi eliberate contra-cost. Apoi să nu mai enumerăm aci cîştigurile care se vor realiza prin concesionarea drepturilor de filmare şi televizare. De pe acum se anunţă că toate drepturile de filmare au fost cumpărate de o singură casă de filme şi aceasta bineînţeles din... Hollywood (după cum se vede, în această privinţă fotbalul interesează pe americani!).

★

Desigur aceste aspecte din culise ale campionatului mondial nu pun într-o lumină favorabilă competiţia care începe în mijlocul lunii iunie. Această stare de lucruri este explicabilă pentru că sportul în ţările capitaliste nu este sprijinit de stat şi este lăsat la cheremul capitaliştilor.

Indiferent de toate aceste aspecte negative, campionatul mondial de fotbal rămîne o competiţie sportivă foarte interesantă şi care va fi disputată cu ardoare de echipe care au ajuns la un înalt nivel de măiestrie. Dintre acestea se distinge fără îndoială reprezentativa R. P. Ungare, care prin rezultatele din ultima vreme s-a impus cu autoritate pe primul plan al fotbalului mondial. Rezultatele fotbaliştilor maghiari sînt bine cunoscute de iubitorii de fotbal.

★

Specialiştii consideră echipa maghiară între favoritele campionatului. Şanse par a avea şi cele două echipe sudamericane — Uruguay şi Brazilia — precum şi Austria.

Austriecii au un bun renume în fotbal şi o tradiţie care datează de cîteva decenii. Faima fotbaliştilor austrieci le-a adus însă şi neajunsuri... Cluburile profesioniste din ţările apusene au „racolat" o serie întreagă de jucători vienezi privînd astfel naţionala de oameni de bază ca extremul dreapta Melchior, fundaşul dreapta Brinek, şi interul stînga Stutlich' aceştia sînt acum angajaţi în cluburile profesioniste din Franţa şi nu se pot întoarce în patrie cu toată dorinţa entuziaştilor sportivi austrieci. Motivul e simplu: aceşti jucători sînt la cheremul patronilor de cluburi.

De fapt, peregrinarea fotbaliştilor profesionişti dintr-o ţară în alta este un fenomen obişnuit în ţările capitaliste. Franţa şi Italia sînt cele mai active tîrguri internaţionale de jucători unde aceştia sînt vînduţi şi cumpăraţi cu diverse monede care merg bineînţeles în casele de bani ale patronilor de cluburi. Multe coroane suedeze s-au plătit în ultimii ani pe o serie întreagă de jucători renumiţi care ridicaseră la un moment dat fotbalul suedez la o valoare înaltă (Suedia a fost campioană olimpică în 1948).

Un ziarist occidental a avut inspiraţia să alcătuiască o întreagă echipă de fotbal din jucătorii suedezi care sînt angajaţi de cluburile profesioniste italiene. Echipe fruntaşe în fotbalul italian se bazează exclusiv pe jucătorii importaţi de peste hotare, aşa cum este F. C. Milan unde joacă celebra tripletă suedeză: **Grehn-Nordhal-Liedholm.** In clasamentul golgeterilor (jucătorii care marchează cele mai multe goluri) din campionatul italian nu întîlneşti nume italiene... Iată ordinea golgeterilor „italieni" într-un foarte recent clasament: **Rossmusen 21, Nordhal 14, Jepson 13, Skoglund 12** etc.

★

Vorbind despre participarea la campionatul mondial de fotbal nu putem omite echipele sudamericane Uruguay şi puternica sa rivală din finala din 1950, echipa Braziliei. Brazilienii au organizat campionatul acum patru ani, cînd au pierdut surprinzător în faţa Uruguayului. Acest meci va rămîne neuitat mai ales pentru atmosfera infernală care a durat în cursul jocului... Spectatorii sudamericani sînt vestiţi pentru temperamentul lor înflăcărat care se manifestă uneori prin aruncarea pe teren a unor adevărate salve de... „sticle de limonadă" în incinta terenului de joc, încăierări în tribune şi represalii directe asupra jucătorilor... sau arbitrilor care nu le dau satisfacţie. Organizatorii campionatului din 1950 de la Rio de Janeiro cunoscînd bine obiceiurile locului au luat ca măsură preventivă amenajarea unui şanţ umplut cu apă în jurul terenului de fotbal pe stadionul Maracana. La finala din 1950 însă, apa şi tranşeea n-au împiedicat pe spectatorii brazilieni exasperaţi de insuccesul echipei lor să invadeze terenul, admonestînd pe arbitri şi pe jucătorii care le răpiseră titlul mondial, cît şi pe aceia care nu apăraseră cum trebuie „onoarea" fotbalului brazilian.

Acum brazilienii vin în Europa decişi să spele ruşinea păţită acum patru ani. Vor reuşi ei în peisajul pitoresc al Alpilor să cucerească titlul care le-a scăpat pe terenul Americii de Sud?

ION PALTIN

REDACŢIA Bucureşti, Piaţa Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00, SECŢIA SCRISORI Tel. Nr. 7.66.91, DIFUZAREA Tel. Nr. 6.38.77, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piaţa Scînteii.